

ffp

Januar – 1984

Bare bladhodet på denne sida

Innhold

Vervekampanja hittil — en situasjonsrapport	3
SPLITTELSE I DS	
Redegjørelse fra Distriktsstyret	5
Utskrift fra protokoll — DS-møte i oktober	7
Utskrift fra protokoll — DS-møte i desember	12
Hvorfor vi trakk oss fra DS — sensurert redegjørelse, <i>fra 5 tidligere DS-medlemmer</i>	14
AKP(m-l)s vei mot revisjonismen. <i>Av 5 tidligere DS-medlemmer</i>	21
Om splittelsen i DS. <i>Av DS-formannen</i>	26
Innledning om beredskapsarbeidets plass i partiet	32
Beredskapsinnledninga på formannskonferanse — en sjølkritikk	35
Kritikk av DS-formannens behandling av Gunnar. <i>Av Solveig</i>	35
Proletariatets diktatur — en klasses diktatur eller et flerklassediktatur?.. <i>Av Solveig, DS-medlem</i>	37
Partiet og grunnorganisasjonene. <i>Av Brumle</i>	40
Varsko! <i>Av Stig</i>	41
Med hvilke midler skal partikampen føres? <i>Av Stig</i>	42
Oslo Faglige Radio	43

**NB! Deadline februar-FFP:
Onsdag 8. februar kl. 16.00.**

Innlegg kan leveres på partikontoret.

VERVEKAMPANJA HITTIL

— En situasjonsrapport

Ved årsskiftet 83/84 er vi midtveis i vervekampanja — ei kampanje som starta etter høstens valg og skal avsluttes ved utgangen av 1. kvartal 1984. Ved utgangen av desember ble verving avslutta som Oslo-partiets *hovedoppgave*. Er det grunn til å si oss fornøyd med situasjonen så langt? Nei! Sjøl om en del lag og UDS har kommet i siget, er det generelle inntrykket at verving ikke reelt sett har blitt gjort til lagas viktigste oppgave.

For landet som helhet er tendensen at det er starta opp mange sirkler. Noen steder/fylker er kameratene kommet godt i gang, og ligger an til å nå målsettinga tidligere enn antatt. For Oslo sitt vedkommende er *tendensen dårligere* enn landsgjennomsnittet: Hittil viser innkomne rapporter og undersøkelser som har blitt gjort at Oslo pr. desember 1983 bare har nådd *knappe 10 prosent av målsettinga* DS stilte mht. nye medlemmer. Dersom vi tar utgangspunkt i hvilke målsettinger laga har stilt, ligger Oslo-partiet an til å klare å nå ca. 40 prosent av den målsettinga som er stilt ved utgangen av 1. kvartal i år. (Som beregningsgrunnlag har jeg bare tatt utgangspunkt i de *talla* laga sjøl har stilt som målsetting, og sett bort fra «løse anslag» som: «Vi har folk på lister som skal snakkes med».)

Men det er starta eller planlegges *en god del flere sirkler* enn på lenge, som i seg sjøl er et viktig potensiale for rekruttering til partiet. Vi vet lite om *klasse-sammensetninga* i sirklene. Dette fordi omtrent ingen rapporterer om dette. Ut fra egne undersøkelser synes klasse-sammensetninga i sirklene i stor utstrekning å være småborgerlig (sjøl om nok flere av sirkeldeltakerne har arbeiderklassebakgrunn) og det er grunn til å anta at tendensen til å rekrutterer mest fra småborgerskapet til sirklene er relativt

gjennomgående.

DS stilte ved kampanjas begynnelse særskilte målsettinger — bl.a. verve unge folk, verve kvinner. Det ble også lagt vekt på å prøve å verve flere fremmedarbeidere og samer til partiet.

Pr. desember vet vi: en av sirklene som er starta opp er *kvinnesirkel*. Det vil bli strata opp en *RU-sirkel*, primært med henblikk på å styrke ungdomsorganisasjonen. Et par sirkler med *innvandrere* har starta opp eller starter i umiddelbar framtid.

Det er klare *nivåforskjeller* laga imellom i forhold til vervekampanja. Spesielt en del *boliglag* har drevet bra arbeid: Arbeida systematisk for å få med folk på sirkler, diskutert partimedlemskap med venner og sympatisører, noen steder hatt åpne eller halvåpne møter i bydelen (eks. Kampen/Tøyen/Vålerenga). Flere av disse laga har også drevet bra RV-arbeid og etter valgkampen trukket med sympatisører og aktivister på nye oppgaver, forpliktet dem ytterligere. Her finnes innstillinga: Det finnes muligheter. Vi må vite å utnytte dem! De fleste laga synes imidlertid å tilhøre det store mellomlaget som har sagt «ja» til verving, men lite er gjort ut over å legge løse og uforpliktende planer. Akkurat på samme måten karakteriserte en arbeider i Ukraina tilstanden i en organisasjon for ikke så lenge siden, da han ble spurt om denne organisasjonen hadde noen linje: — Nåja — en linje, en linje har de naturligvis, det er bare det at en ikke kan se noe arbeid. (Stalin i Spørsmål i leninismen, s. 483) Det er snakk om å lage forpliktende planer som følger opp i praksis. Ellers er *planene ingen ting verd*.

Det er spesielt grunn til å være bekymra for *arbeidsplasslaga*. DS har stilt seg som målsetting at halvparten av de vi ver-

ver skal være arbeidere, en fjerdedel industriarbeidere. Blir det ikke noe mer sving på rekrutteringa på arbeidsplassene (spesielt i industrien) kan vi skyte ei hvit pil etter denne målsettinga.

Sentrale problemer i vervekampanja nå:

1. Som ovenfornevnt: Den svake rekrutteringa fra arbeiderklassen til partiet. Her har arbeidsplasslaga, spesielt i industrien, et viktig ansvar. Det rettes herved en spesiell oppfordring til arbeidsplasslaga- og industriarbeidsplasslaga i særdeleshet om å prioritere rekrutteringsarbeidet langt høyere *i praksis* enn storparten av disse laga hittil har gjort.
2. Fra tidligere har vi erfaring fra at studiesirkler *ikke automatisk* fører til rekruttering. Det trengs *særskilte tiltak, særskilte metoder* for å få sympatisører til å bli partimedlemmer. Her blir de *enkelte partimedlemmer*, det enkelte avdelingsstyret, den enkelte sirkel leder avgjørende. Uten at partimedlemmene er *politisk mobilisert* på å verve nye medlemmer til partiet, vil resultatet bli minimalt.
3. Mange lag tar som nevnt verving lite alvorlig. *Laget som kollektiv er ikke mobilisert og ansvarliggjort i forhold til denne oppgava.* Det er mye løse planer. Et fast organisatorisk grep fra avdelingsstyret mangler. Den ressurs kollektiv innsats representerer, utnyttes ikke.

4. Det er stor fare for at det grepet vi tross alt har, skal glippe når verving ikke lenger er hovedoppgava. Det nye året har satt og setter nye oppgaver og utfordringer på partiplanen, det blir mange andre saker som verving må konkurrere med. Resultatet kan bli lite tallmessig uttelling av denne kampanja. Målsettinga vi har stilt oss i forhold til nyrekruttering vil lett ikke bli oppfylt.

5. Uansett hvor stor økningen i medlemstallet blir som følge av denne kampanja, vil det komme til å eksistere et stort og akutt behov for fostring og skoloring av folk for at de ikke skal gå ut igjen etter kort tid. Særskilte tiltak trengs for å hindre dette.

Konklusjon

Mange faktorer virker i ugunstig retning. Sentrale problemer av mer allmenn karakter som her nevnt, samt mer særegne problemer i de enkelte lag/bransjer må møtes og løses om vervekampanja skal gi uttelling av betydning. Samtidig er det i denne kampanja lagt et *viktig grunnlag* for verving i langt større grad enn på lenge, ikke minst gjennom alle studiesirklene som er på gang. Og det er steder og kamerater som har høstet framgang og resultater som andre kan trekke lærdommer av. **Det fins muligheter — bare vi vet å utnytte dem!**

Verveansvarlig DS

SPLITTELSE I DS

— Redegjørelse fra distriktsstyret

På et møte i DS før jul trakk fem medlemmer av DS seg fra DS. DS har vedtatt å legge fram en del materiale om dette, for å gjøre det mulig for Oslo-partiet så langt som råd er, sjøl å sette seg inn i foranledninga til og den politiske bakgrunnen for splittelsen. Materialet omfatter en redegjørelse fra DS, protokollutskrift fra de to siste DS-møtene der de fem deltok, to redegjørelser fra de fem, en artikkel av formannen i DS, og ei innledning om beredskapsarbeidets plass i partiet, holdt på formannskonferanser i Oslopartiet i september i fjor.

På møte i distriktsstyret i desember trakk fem medlemmer av DS seg fra DS. Foranledninga til dette var at møtet hadde vedtatt en advarsel mot en av dem. De har varslet at de vil legge fram sin egen begrunnelse for dette for Oslo-partiet.

Uenighetene i DS som har ført fram til dette, er over ett år gamle. De går tilbake til tida før distriktsmøtet i 1982. Forslaget var uansett at disse uenighetene nå skulle legges fram for Oslo-partiet. Menninga var at DS-møtet i desember skulle ta stilling til hvordan dette skulle gjøres. På møtet la et mindretall i DS fram kritikk av formannen i DS, ledelsen av Oslo-partiet og av SK for moderne revisjonisme. Innholdet i denne kritikken ble ikke lagt fram skriftlig for DS. Ettersom utfallet av møtet ble at dette mindretallet trakk seg fra DS, mener vi det nå er riktig å overlate framstillinga av disse uenighetene til debatten.

Her vil vi derfor bare gi ei faktisk framstilling av hva som førte fram til at de fem nedla tillitsverva sine i DS. (Et medlem av DS har reservert seg i forhold til denne framstillinga.)

På et DS-møte i oktober var et av temaene taktisk plan for Oslo-partiet. Under dette punktet behandla vi ei innledning som var holdt lokalt i partiet om beredskapsarbeidets plass i partiet. Innledninga konkluderte med at hovedvekta

av partiets arbeid må legges på beredskapsarbeid, og at ei opprioritering av beredskapsarbeidet må føre til mindre ambisjoner i forhold til parlamentariske jobber, fagforeningsverv og dagkamp.

DS vedtok her som sitt syn at disse standpunktene er gjerne. De fem som senere har trekt seg fra DS, stemte delvis mot og delvis avholdende til forslag om dette, under henvisning til at disse standpunktene ikke uttrykte reelle uenigheter i DS. DS vedtok dessuten at ei opprioritering av beredskapsarbeidet er nødvendig.

På samme møte i DS vedtok DS å foreslå for Oslo-partiet at vi stiller oss stortingsmandat som målsetting foran valget i -85 (Se november-FFP). De fem stemte her i mindretallet.

På slutten av møtet leverte de fem en felles protokollmerknad, der de hevdet som si mening at formannen i DS «nå bevisst fremmer forslag og synspunkter for å omdanne partiet til et reformistisk og revisjonistisk parti».

Diskusjonen om dette var hovedtema for det påfølgende møtet i DS. De fem holdt her hver si innledning for å begrunne sitt syn. Etter diskusjon ble dette synet avvist av DS mot deres egne stemmer. Etter dette ble formannen i DS gjenvalgt mot 6 stemmer for motkandidat.

I diskusjonen ble det hevdet at ei revisjonistisk linje i dag er den dominerende i

SK og ledelsen av Oslo-partiet, og at partiet er i ferd med å bli et venstresosialdemokratisk og moderne revisjonistisk parti. Forslag om dette ble også avvist av DS, mot stemmene til de fem.

Møtet behandla også en kritikk av et annet DS-medlem, Gunnar. Denne behandlingen var den direkte foranledningen til at G og fire andre trakk seg fra DS. Kritikken, som ble fremma av DS-formannen, gjaldt følgende:

I september arrangerte DS formannskonferanser om vervekampanjen og beredskapsdiskusjonen. Til disse konferansene laga G. ei innledning som var avskrift av den innledningen DS behandla på møtet i oktober, og med samme konklusjon; hovedvekt av arbeidet vårt må legges på beredskapsarbeidet, og ei styrking av beredskapsarbeidet må innebære mindre ambisjoner i forhold til parlamentarisk jobbing, fagforeningsvern og dagskamp for øvrig (innledningen er trykt opp i dette FFP).

Kritikken av dette gjaldt at dette ble gjort uten godkjenning fra DS eller noen i DS og trass i at det måtte være klart for G. at standpunktene i innledningen var svært omstridt i DS.

Da DS behandla disse standpunktene i oktober, ble det gjort på grunnlag av den originale innledningen. DS kjente da ikke til at den samme innledningen var holdt på formannskonferanser arrangert av DS. Gunnar holdt også kjeft om dette under hele møtet, og undertegna til slutt en kritikk av hele behandlingen for at den ikke var «i tråd med de *reelle* motsigelsene i DS». Kritikken av G. gjaldt her politisk opportunisme, at han holdt faktisk uenighet tilbake for DS og bløffa DS.

At de standpunktene som ble behandla av DS på møtet i oktober var de samme som var lagt fram på formannskonferanser arrangert av DS, ble klart for formannen i DS noen få dager etter DS-møtet. Da dette ble tatt opp med Gunnar, benekta G. at dette var tilfelle og hevdet at han ikke hadde sett den innledningen som ble behandla av DS før på sjølve møtet.

Etterpå er det klarlagt at Gunnar faktisk sjøl hadde skrevet av denne innledningen flere uker tidligere. Kritikken av G. gjaldt her at dette var en ny bløff, for å dekke over den bløffen han hadde kjørt i DS.

På møtet la Gunnar fram et svar på kritikken, der han avviser de to første punktene i den. I forhold til tredje punkt i kritikken innrømmer han at han ikke la fram de faktiske forholda for DS-formannen: «Da Rikard konfronterte meg med at de to innledningene var like, fikk jeg «pigga av» og nekta for at det kunne være tilfelle. Min første innskyttelse var at nå skulle DS-ledelsen trenere dette arbeidet igjen, og jeg lurte på hva R. skulle bruke dette til. Jeg oppfatter klimaet i og rundt DS som fylt av sladder og konstruksjon av saker som R. prøver å 'ta' folk på. Jeg beklager at jeg i denne situasjonen reagerte galt. *Det er kritikkverdige at jeg benekta fakta overfor Rolf, og jeg ber DS akseptere sjølkritikken.*»

I diskusjonen om dette fremma DS-formannen forslag om tilbaketrekking av Gunnar fra tillitsvern, under henvisning til at Gunnar etter hans mening ikke hadde lagt fram noen tilfredsstillende sjølkritikk på møtet. Forslaget om dette ble avvist av DS.

I debatten ble det uttrykt forskjellige syn både på kritikken av G. og G.s sjølkritikk. Et flertall i DS mente likevel at kritikken i hovedsak var riktig, og DS vedtok med to stemmers overvekt å gi Gunnar en advarsel. Vedtaket lyder: «Vi mener Rolfs kritikk i hovedsak er riktig. Gunnar må ta dette til etterretning. På bakgrunn av dette vil DS gi Gunnar en advarsel».

Den viktigste uenigheten mellom DS og de fem som har gått ut, gjelder om revisjonismen har makta i SK og DS og om partiet holder på å bli et sosialdemokratisk og moderne revisjonistisk parti. Dessuten fins det uenighet om beredskapsarbeidets plass i partiet. Det sier seg sjøl at Oslo-partiet er nødt til å diskutere og ta stilling til disse uenighetene. DS ser det også som sterkt ønskelig at

den kommende diskusjonen i størst mulig grad dreier seg om politiske saker.

UTSKRIFT AV PROTOKOLL — Distriktsstyremøtet i oktober

Valget

Vi refererer her vedtaksbehandlingen som går på målsettinger for stortingsvalget:

Forslag fra DSAU:

«Oslopartiet har som målsetting å få valgt inn en stortingsrepresentant ved valget 1985.»
Forslaget ble senere trukket, vedlegges protokollen

Forslag fra Lovis:

«Stortingsvalget i 1985 må brukes til å bedre resultatet fra 1981 eller befeste resultatet fra 1983, for å legge et grunnlag for stortingsmandat.

Blant de viktigste oppgavene for partiet nå må være styrking av AKP blant annet ved rekruttering og prioritering av vår eksterne propaganda gjennom utbygging av avisa Klassekampen. Det vil på sikt gi oss grunnlag for stortingsmandat.»
Forslaget ble senere trukket, vedlegges protokollen.

Forslag fra Solveig:

«Det er galt å fatte vedtak i DS om stortingsmandat i 1985 nå.

Begrunnelse: Partiet har ikke gjort en grundig vurdering av situasjonen i verden, i Norge og innad i Oslopartiet. Før vi har diskutert dette grundig og laget en taktisk plan, er det helt uforutsigelig å fatte et slikt vedtak, som får betydning for hvor vektlegginga av Oslopartiets arbeid skal være. Å være så overflatisk er uverdig et kommunistparti.»

Forslaget ble senere trukket, vedlegges protokollen som merknad.

Forslag fra Mona:

«Vedtak om hvorvidt vi bør satse på stortingsmandat 1985 eller ikke bør ikke gjøres før etter en diskusjonsrunde i partiavdelingene på bakgrunn av taktisk plan for Oslo-partiet.»

Forslag fra Rolf (DS-formann):

«DS foreslår for Oslopartiet at vi stiller som

målsetting å få valgt inn en stortingsrepresentant ved valget 1985.

Dette sendes ut til debatt i partiet ved første anledning.»

Forslagene fra Mona og Rolf ble satt opp mot hverandre. Forslaget fra Rolf ble vedtatt.
Det vises for øvrig til oppfølgingen av DS' behandling av dette i FFP nov. 83.

Taktisk plan for Oslopartiet

Rolf og Guttorm holdt innledninger
Vi referer her vedtaksbehandlingen.

Forslag fra Gunnar:

«A. DS vil uttale støtte til Militærprogramets analyse av rivaliseringa mellom supermaktene, synet på krigsfaren og sannsynligheten av en 3. verdenskrig og ser på militærprogrammet som ei i hovedsak korrekt framstilling av ei kommunistisk linje for militærspørsmål.

I den konkrete diskusjonen på DS-plenums møte vil plenum særlig framheve følgende: «...vi må være årvåkne overfor all supermaktsaggressjon. Men det er først og fremst en sovjetisk innmarsj og okkupasjon det norske folket må forberede seg på. Partiet må ta alvorlig på å klargjøre krigsfaren for folk.

Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag, er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonære situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampfølgene.» (Militærprogrammet s. 20)

B AKP som har som mål å gjennomføre en sosialistisk revolusjon må ta hensyn til at verdenssituasjonen gjør krig og okkupasjon mer sannsynlig enn at revolusjonen kommer først i Norge.

Men, enten revolusjonen kommer først eller som resultat av krigen, er det nødvendig å styrke det vi til nå har kalt beredskapsarbeid (pla-

ner for å legge om partiet til illegalitet, militær planlegging osv.)».

Forslag fra Rolf:

«1. Forslaget om at hovedvekta av partiets arbeid nå må legges på beredskapsarbeid er gærent.

2. Forslaget om at ei opprioritering av beredskapsarbeidet må føre til mindre ambisjoner i forhold til parlamentariske jobber, fagforeningsverv og dagskamp, er gærent.

3. For å forberede mulighetene til revolusjon i Norge, må partiet føre en rad store kamper i den nåværende strategiske perioden.

Såne kamper er:

- Kampen mot sosialdemokratiet og moderne-revisjonismen, for å vinne fagforeningene for partiet.
- Kampen mot det kapitalistiske statsapparatet og det borgerlige demokratiet.
- Kampen mot Sovjets krigs- og aggresjonspolitikk for å avsløre Sovjets krigsplaner, mot tendensen til kapitulasjon og pasifisme og for å styrke muligheten til politisk og militær motstand mot en sovjetisk okkupant.
- Kampen for kvinnefrigjøring
- Kampen mot rasisme og norsk sjåvinisme
- Kritikk av kapitalismen — propaganda og agitasjon for sosialismen.

Å opphøye en av disse kampene til partiets strategi eller som overordna, eller å gå inn for å svekke partiets innsats på noen av disse kampområdene er gærent.»

Forslagene fra Gunnar og Rolf ble foreslått satt opp mot hverandre av Svanhild. Forslaget falt.

Gunnars forslag ble stemt over først:

Avsnitt A: Vedtatt mot 3 stemmer, 6 avholdende. Avsnitt B: Vedtatt med 3 avholdende stemmer.

Guttorm foreslo deretter hele Rolfs forslag avvist.

Avvisningsforslaget falt.

Rolfs forslag ble nå stemt over slik:

Punkt 1: Vedtatt mot 3 stemmer, 4 avholdende, Punkt 2: Vedtatt mot 3 stemmer, 3 avholdende, Punkt 3: Vedtatt mot 3 stemmer, 2 avholdende

Forslag fra Lars:

«Å arbeida for parlamentarisk oppslutnad i valg, er den politiske forma som vanlegvis degenerering av kommunistiske parti til borgar-

lege, radikale reformparti tek. Det vere seg om revolusjonen hindrar krigen, eller krigen kjem fyrst for so å verta avløyst av den sosialistiske revolusjonen, stiller dette AKP andsynes oppgåva med alle midlar — lovlege og ulovlege — å arbeida for revolusjonen.

Ei vurdering av dei kreftene som arbeider for ein imperialistisk krig, supermaktskrig og okkupasjon og dei kreftene som arbeider for ein sosialistisk reovlusjon i Noreg før krigen kjem, må vera avgjerande for korleis vi prioriterer dei politiske oppgåvene. Militærprogrammet gjer dette. Det er lite som tyder på at militærprogrammet tok feil i si vurdering — eller at stoda i verda/Noreg har endra seg sidan (1979). Tvert imot kan det argumenterast for at dei kreftene som arbeider for ein imp. krig har styrka seg:

1. Her heime — og ute i Europa — har den reaksjonære og revisjonistiske fredsrørsla styrka seg og delvis gjort det mogeleg med ei framskunding av krigen (ideologisk avvæpning av folka).

2. Den «sosialistiske leiren» i verda, som motvekt mot imperialismen, ser ut til å ha forsvunni frå jorda — eller er i ferd med å forsvinna.

3. Sigerrike frigjeringskrigar har for ein periode stogga opp. Sjansane for ein 3. verds-krig med sovjetisk okkupasjon av Noreg kan fylgjeleg ikkje seiast å vera mindre i dag enn i 1979. Dette må — slik militærprogrammet slår fast — ha fylgjer for prioriteringa av partiet sine politiske oppgåver.

I dag kan dette i svært liten grad seiast å vera tilfelle. Vi har eit avvik i tilhøve til militærprogrammet si analyse. Heller ikkje det parlamentariske arbeidet er innretta på å førebu arbeidarklassen og folket på krig og okkupasjon.

I dag betyr eit slikt arbeid fyrst og framst å avsløra fredsrørsla sin reaksjonære politikk. Dette arbeidet har komi stutt og er prega av at partiet ikkje har teki eit oppgjør med dei kreftene i partiet som meiner at «taktikk andsynes fredsrørsla er viktig» og/eller at fredsrørsla/NTA er progressiv.

Å leva i ei førkrigstid forpliktar også partiet til å arbeida for eit styrka sjølstendig norsk forsvar. (Kvinneleg verneplikt er ei viktig oppgåve.)

Parlamentarisk arbeid står ikkje i motsetnad korkje til dette strevet eller strevet for sosialistisk revolusjon. I dei borgarlege demokrata er parlamentarismen den *politiske* forma som borgarskapet sitt diktatur byggjer på

— om vi likar det eller ikkje. I det politiske arbeidet vårt må avsløringar og nedkjemping av dette diktaturet også finne stad innafør dei parlamentariske organa. Men det borgarlege diktaturet kan berre sturtast gjennom væpna revolusjon.

Kunnskapen om at politisk makt veks ut av geværløpa og ikkje frå posisjonar i Stortinget, forpliktar oss med alle midlar — også parlamentariske — å bu arbeidarklassen og folket på ein valdeleg periode med krig og revolusjon.

DS vil slå fast at grunnlaget for beredskapsarbeidet (krig — revolusjon) er å finna i militærprogrammet, og med plikt for partiet å prioritera dei politiske oppgåvene i samsvar med dette og i takt med endringar i verdsrørsla/klassekampen. Dette, saman med det organisatoriske arbeidet og dugleiken i alliansar med utgangspunkt i å gjera arbeidarklassen til den drivande krafta — både i spørsmål om revolusjon og folkekrigen — forpliktar.»

Mona foreslo forslaget fra Lars avvist. Avvisningsforslaget ble vedtatt mot 6 stemmer, 2 avholdende.

Forslag fra Lars:

«På grunnlag av varslung frå formannen om «taktisk plan for OP», stikkordmessig formulert i førebuingmaterialet til møtet (pkt. 1), er det grunnlag for å uttala fylgjande:

DS finn det urimeleg at «taktisk plan for Oslopartiet skal byggja på føresetnader, som *bryt med gjeldande prinsippprogram* (militærprogrammet gjeld som part av prinsippprogrammet til AKP(m-l) fram til landsmøtet 1984). Prinsippprogramkomiteen har i tillegg gjort framlegg om at militærprogrammet på landsmøtet skal innlemmast i prinsippprogrammet.

Det er fritt fram for partimedlemmer å fremja endringar/diskusjonar om det gjeldande militærprogrammet (les: prinsippprogrammet), men det er eit drygt stykke å leggja opp til ein taktisk plan, som på det grovaste bryt med PP. Taktikken må avleiaast av strategien vår.

Den diskusjonen, som formannen her legg opp til, er ein naturleg del av prinsippprogramdiskusjonen. OP/DS står ikkje fritt til å kasta om kol gjeldande militærprogram: Å hevda at vi no er inne i ein periode, «der vi jobber for å forberede mulighetene for en sos. revolusjon i N. Det betyr å samle krefter, styrke P's innflytelse og posisjoner. Den neste strategiske

perioden er den sosialistiske revolusjonen», er å støyta ut i ytterste myrkret utsegn i militærprogrammet (bindande) *om at vi lever i ei førkrigstid* ... og «at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk (også mot 'det norske folk', min merknad!) å glatte over dette. Å skjule den faktiske krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille det norske folket vergelause overfor en kommende supermaktsaggesjon.»

Militærprogrammet reknar ein krig/okkupasjon for sannsynleg (tidspunkt ikkje angitt) og «at det norske folket i en sånn situasjon må innlede en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig. Vi gjør det videre helt klart at vår strategi er å fortsette den sosialistiske revolusjonen etter at den nasjonale frigjøringskrigen har løst oppgava si.»

Tofrontsrig, ikkje anten eller!

Mlm er ingen glaskule i ei spåkone si hand, men eit vitskapleg verktøy. Militærprogrammet byggjer på endringar i verdsstoda dei siste årtia, men vidare vert det slegi fast at hovedmotseiinga i Noreg framleis gjeld millom borgar og proletar; *klasse mot klasse*.

Formannen argumenterer for «nytenkjing», ved å argumentera mot eit konstruert syn, «som støtter seg på militærprogrammet» og som hevdar at ein sosialistisk revolusjon er utenkjeleg i Noreg (i dag) utfrå det labre nivået i klassekampen, og at fylgjeleg ein sosialistisk revolusjon berre kan *tenkjast* «som etterspill til ein vellykka frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupasjant». Dette synet, som feilaktig ser bort frå stoda i verda i dag, *men kjem fram til sannsynligheten for okkupasjon og folkekrig, ut frå vurdering av klassekampen i Noreg i dag* (sic!) *er uvitskapleg* og kan ikkje låast i hartkorn med det synet som militærprogrammet fremjar. Den som fremjar/forsvarer det gjeldande programmet vårt, kan difor vanskeleg skuldast for å stå på eit «åpent høyrestandpunkt, som fins i P» og som visstnok skal ha (Denne revisjonistiske teorien...) «støtte i DS.»

Fylgjeleg må formannen når han no fremjar linjeendring på spørsmålet om sos.rev. eller krig/okkupasjon/folkekrig/sos. argumentera ut frå at Militærprogrammet tek feil i vurderinga i verdsstoda/førkrigstid eller at verda har endra seg sidan denne vurderinga vart teki. Er veri svanger med krig (supermaktskrig) og okkupasjon eller er Noreg svanger med revolusjon? Svaret på dette spørsmålet avgjer val

av strategi og ikkje ein eller annan form for moralsk opprustning og kappestrid. Det sannsynlege i sosialistiske revolusjonar i ei eller begge supermaktene, er små, likeeins nasjonale frigjeringskrigar i Aust-Europa, som kunne svekkja Sovjet (og fylgjeleg utsetja krigen). Frigjeringskrigar i den 3. verda kan derimot vera meir sannsynleg i stand til å utsetja krigen, utan å riva grunnlaget (imperialismen) for han vekk.

Når AKP(m-l) skal vurdere val av strategi, må vi vurdere både klassekampen i Noreg og stoda i verda. Dei kreftene som arbeider for krig tykkjest i dag sterkare enn dei kreftene som arbeider for sosialistisk revolusjon (her går AKP(m-l) inn som ein del av desse kreftene) i Noreg. Er dette revisjonisme?

Formannen si vurdering i dette spørsmålet, må på det sterkaste avvisast, då det bryt med dei marxist-leninistiske dokumenta, som gjeld for AKP(m-l) i dag. Ein taktisk plan for OP kan berre taka utgangspunkt i *gjeldande* strategi.

Berget som bar (fødte) ei mus

So viser det seg at det teoretiske linjeskiftet (i praksis har ikkje militærprogrammet nedfelt seg svært mykje i arbeidet vårt) som formannen arbeider for, dreg arbeidarklassen og folket vekk frå strevet med å bu seg på krigen, til å få inn eit stortingsmandat for Oslo. Statsmannsklokt lyder det at ein «sos.rev. i N. ikke (er) mulig, hvis P. ikke klarer å erobre en posisjon på Stortinget». Og for å visa *kva* revolusjon formannen har i tankane, sær han fast at «vi må lage en taktikk overfor SV, som ikke bare går ut på å slåss mot dem, men som også går ut på å foreslå samarbeid.»

Her har formannen gjennomført ei ideologisk grenseoppgang, som må ha kosta blod og svette om ikkje intellektuell élan (orsak!) Partiet har i lengre tid hatt eit avvik i parlamentarisk arbeid, med resultat at berre ein mindre part av partiet har slutta opp om dette arbeidet. Mykje av årsaka for dette skuldast at parlamentarisk arbeid ikkje ligg under partiet på grunnplansnivå, men i dag er tilvist ein organisasjon, som korkje er fugl eller fisk. Spørsmålet om RV og korleis vi skal organisera deltaking i val, krev si løysing på landsmøtet i AKP(m-l). Skal RV vera ein medlemsorganisasjon? Skal AKP eller RV verta eit mellomstort parti i Oslo? Eller skal AKP i val invitere sympatisørar til å røysta for eit program/lister, som vert utarbeidd saman med uavhengige sympatisørar (utan medlemsorganisa-

sjon). Spørsmåla står i kø. Dei må utgreiast/avgjerast, for ein stiller seg det revolusjonære målet å få inn ein stortingsrepresentant på Tinget.

Vi har fram til i dag sett på opslutnad i val som ein gradmålar på oppslutnad om revolusjonær politikk, og ikkje sett på det som eitt (av fleire?) vilkår som må oppfyllest for å gjennomføra den sosialistiske revolusjonen. *Dersom vi no slær fast at der ikkje kan gjennomførast nokon sosialistisk revolusjon, utan posisjonar på Stortinget, då har vi berre ein ting å gjera: arbeida for slike posisjonar.*

Ifylgje formannen si nyskapning innan mlm, so har vi oppfylt eit av dei revolusjonære vilkåra den dagen vi vinn eit eller fleire stortingsmandat. Då må det vel òg vera tillatt — alt for revolusjonen — å reveridare dei revolusjonære programma i retning av massane sin gunst, for soleis å vinna flest mogleg for revolusjonen?

Spranget frå å stilla posisjonar på Stortinget som eit vilkår for sosialistisk revolusjon i Noreg til å stilla krav om fleirtal for den sosialistiske revolusjonen — på Stortinget — er hårfin — og kan innarbeidast ved neste korsveg.

DS meiner at parlamentarisk arbeid må vera ein naturleg del av AKP(m-l) sitt arbeidsfelt. Dette arbeidet må klårt underordnast det langt viktigare utanomparlamentariske arbeidet innan fagrørsla og ute i samfunnet elles. Det parlamentariske arbeidet vårt, må fylgjeleg vera den foten, der AKP(m-l) tek del i det borgarlege politiske spelet. Utan at dei parlamentariske illusjonane vert brotne — millom dei store massane, men fyrst og framst arbeidsfolk - so kan ingen sosialistisk revolusjon gjennomførast i Noreg. Ein slik revolusjonær strategi kan ikkje sky Stortinget som tribun, men feia inn der, i kraft av utanomparlamentarisk rørsle, for til slutt å feia heile sulamitten på sjøen.

Framlegget til «skisse» for «taktisk plan for OP» tykkjest å vera skrivi i ly av det gledelege valresultatet. Aktuelt Perspektiv — organ for det kongelege Norke arbeiderparti, oppsummerer sitt gode valresultat fylgjande: Du verden for en opptakt til 1985! Vi kunne legga til: Du verden for en opptakt til revolusjonen.

Tilhøvet lovleg og ulovleg arbeid

Dei motseiingane som DS har levt med, gjeldande lovleg/ulovleg arbeidsmåte, vert av formannen oppsummert som resultat av usemja millom dei som meiner vi lever i ei førkrigstid og dei som meiner vi lever i ein periode der «vi jobber for å forberede *mulighetene* for en sos.

revolusjon (skal seire i N.).

Det skulle då vera grunn til å tru at dei som er for «sosialistisk revolusjon» er dei som er for meir lovlege arbeidsmåtar — enn dei vi har bruka til dessar. At arbeidet for ein sosialistisk revolusjon i Noreg krev likvidering av illegale arbeidsmåtar, er noko som krev nærare argumentasjon, om ein då ikkje tenkjer på ein parlamentarisk omveltning (eller fredelege særdrag ved den norske borgerstand). Å vera tilhengjar av dei illegale arbeidsmåtane som partiet har praktisert/forsvart til dessar, skulle då vera revisjonistiske standpunkt i «venstrefrakk»?

Men den som skal føra kamp mot «høgre i venstrefrakk» og revisjonisme i det parlamentariske arbeidet for den sosialistiske revolusjonen, treng eit større perspektiv. Kva med ute i samfunnet. Her går mykje villt og ulovleg føre seg. Var det ikkje på tide at folk tok til å slakta noko på tøyane? Eller fer dei i ulovleg ærend?

I desse tider, der mlm vert fornya av vår tids tenkjarar, er det på sin plass å peika på Lenin sine ord om at eit revolusjonært parti so vel som ein revolusjonær teori er vilkår for den sosialistiske revolusjonen. Denne kunnskapen, sett i ljøs av den borgarleg/revisjonistiske lagnaden til dei andre mlm-partia i Europa, bør få oss til eit strengt vakthald om teorien vår.»

Forslaget fra Lars falt.

Stemmeforklaringer og protokollmerknader til punktet:

Stemmeforklaring fra Åsmund:

Min stemmegiving for Rolfs forslag betyr ikke:

1. at jeg er mot militærprogrammet. Tvert imot er jeg *stort sett for det*. forslaga fra Gunnar og Lars gjør denne presiseringa nødvendig.
2. den kritikken mot faglige verv som springer ut fra at de kan forhindre oss fra å få *politisk* massetøtte på arbeidsplassene tar jeg ikke avstand fra. (Rolfs pkt. 2)
3. jeg ser ikke *førkrigstid* (med unntak av direkte overhengende angrepsfare) og *før-revolusjonær tid* som vesentlig forskjellig m.h.t. nødvendigheten av sikkerhets/beredskapsarbeid.

Protokollmerknad fra Solveig:

Jeg er ikke for at beredskapsarbeidet skal være hovedoppgave for partiet. Jeg stemte mot Rolfs forslag fordi jeg frykter for hvordan det vil bli brukt mot UDS-tyre by.

Stemmeforklaring fra Aud:

Jeg stemmer mot Rolfs forslag fordi de ikke har noe med de motsigelsene som står i DS å gjøre. Det blir trekt ut sitater fra ei innledning laga av en UDS-sekretær. Jeg mener det er søkt å gjøre dette til avstemningsgrunnlag i DS på en diskusjon som skulle ta opp taktisk pan for Oslopartiet.

Protokollmerknad fra Svanhild:

Stemte for Rolfs forslag pkt. 3 fram til hans forklaring om at alt er like viktig. Det er ei udialektisk og uvitenskapelig holdning som går ut på at alt er like viktig og alt tjener alt.

Stemmeforklaring fra Lars:

Eg er ikkje mot å spela piano med alle ti fingrane, men er imot at ein slår fast at ein ikkje — på grunnlag av mlm — kan slå fast kva som er viktigast no. Dior stemmer eg avholdande på siste pkt. i Rolfs forslag til taktisk plan.

Protokollmerknad fra Guttorm:

Jeg stemte avholdende i forhold til Rolfs kritikk av formuleringer i skriv fra UDS-sekretær ytre-by. Jeg er ikke tilhenger av at beredskapsarbeid skal prioriteres på topp. Jeg kjenner heller ikke til at noen av oss i DS mener dette. UDS ytre-by har selv vedtatt at de ønsker prinspprogramdiskusjonen prioritert på topp. Jeg vil derfor kritisere Rolf for ikke å ha fremmet forslag i tråd med de reelle motsigelsene i DS. Jeg oppfatter dette som et bevisst forsøk fra Rolf for å konstruere at hovedproblemet i Oslopartiet skal være venstre-revisjonisme. Min mening er at Rolf nå bevisst fremmer forslag og synspunkter for å omdanne partiet til et reformistisk og revisjonistisk parti. Dersom DS skal bli møtt med slike forslag på de kommende møter går vi lystige tider i møte.

Protokollmerkningen ble tiltrådt av Lars, Gunnar, Svanhild og av Aud (for hovedintensjonene).

UTSKRIFT FRA PROTOKOLL

— Distriktsstyremøtet i desember

Dagsorden var bl.a.

1. Oppfølging av forrige DS-møte
 - a. Protokollmerknaden fra 5 kamerater
 - b. Kritikk av Gunnar

Protokollmerknaden fra 5 kamerater

Protokollmerknaden inneholdt en setning som etter DSAUs mening var et mistillitsforslag til Rolf, DS-formann. Møtet behandla derfor dette som et mistillitsforslag. På møtet ble det stilt motforslag til Rolf som DS-formann. Valg av DS-formann ble derfor satt opp på dagsorden.

DSAU foreslo at plenum skulle ta ny avstemning over Rolfs forslag fra forrige DS-plenum om taktisk plan for Oslo-partiet.

Det ble holdt 6 innledninger til dette punktet. Hver av de 5 underskriverne av protokollmerknaden innleda og Rolf innleda.

Vi gjengir her vedtaksbehandlingen under punkt 1a på dagsorden.

Mistilliten

«Min mening er at Rolf nå bevisst fremmer forslag og synspunkter for å omdanne partiet til et reformistisk og revisjonistisk parti.» (setningen fra protokollmerknaden)
Avvist mot 5 stemmer for, 1 avholdende.

Valg av DS-formann

Guttorm fremma forslag om Svanhild som ny DS-formann
Rolf ble gjenvalgt mot 6 stemmer for Svanhild.

Ny behandling/avstemning over forslaget fra forrige DS-plenum

Guttorm fremma motforslag (gjengis seinere). Guttorm fremma forslag om at hans og Rolfs forslag ble satt opp mot hverandre. Voteringsmåten ble avgjort ved avstemning.
Det for vedtatt at forslagene ikke settes opp mot hverandre, men stemmes over separat og punkt for punkt.

Forslaget fra Guttorm:

«1. Det viktigste spørsmålet for partiet å ta stilling til nå, er den linjekampen som nå pågår. Dette er en kamp mellom en moderne revisjonistisk og sosialdemokratisk linje, og en

kommunistisk linje.»

Falt med 6 stemmer for.

«2. Den revisjonistiske linja er i dag den dominerende i SK og i ledelsen for Oslo-partiet. Partiet er i ferd med å bli et vesntresosialdemokratisk og moderne revisjonistisk parti.»
Falt med 5 stemmer for, 1 avholdende

«3. Den viktigste oppgaven nå er å bekjempe den moderne revisjonistiske linja. Det må lages en plan for dette, basert på grundige undersøkelser, studier osv.»

Falt med 6 stemmer for.

«4. Det er bare tull når Rolf sier at det ikke går an å si at partiet må gjøre større innsatser på noen områder og mindre innsatser på andre.»

Falt med 7 stemmer for, 1 avholdende.

«5. For øvrig ønsker ikke DS i denne omgang å ta stilling til Rolfs «smørbrødsliste» over oppgaver.»

Falt med 6 stemmer for.

Protokollmerknad fra Rolf:

«Ang. Guttorms forslag pkt. 4. Den meninga Guttorm tillegger meg her har jeg aldri verken skrive eller sagt.»

Forslag fra Guttorm:

«1. DS er ikke tilhenger av at beredskap skal prioriteres på topp. UDS ytre by har tatt sjølkritikk for formuleringer som kan forstås slik. Det har også Gunnar gjort. DS er mot forslaget fra Rolf, pkt. 1 og 2, fordi disse ikke uttrykker de reelle motsigelsene i DS.»

Falt med 6 stemmer for.

«2. Den viktigste reelle motsigelsen i DS står om partiet er i ferd med å bli et revisjonistisk parti eller ikke. Det er også en reell uenighet om beredskapsarbeidets plass.»

Vedtatt mot 1 stemme, 2 avholdende.

Forslaget fra Rolf:

«1. Forslaget om at hovedvekta av partiets arbeid må legges på beredskapsarbeid er gæernt.»

Vedtatt med 8 avholdende stemmer.

«2. Forslaget om at ei opprioritering av beredskapsarbeidet må føre til mindre ambisjoner i forhold til parlamentariske jobber, fagforeningsvern og dagskamp er gæernt.»

Vedtatt med 6 avholdende stemmer.

«3. For å forberede mulighetene til revolusjon i Norge, må partiet føre en rad store kamper i den nåværende strategiske perioden. Sånne kamper er:

- Kampen mot sosialdemokratiet og moderne revisjonismen for å vinne fagforeningene for partiet.
- Kampen mot det kapitalistiske statsapparatet og borgerlige demokratiet.
- Kampen mot Sovjets krigs- og aggresjonspolitik for å avsløre Sovjets krigsplaner, mot tendenser til kapitulasjon og pasifisme, og for å styrke mulighetene til politisk og militær motstand mot en sovjetisk okkupant.
- Kampen for kvinnefrigjøring
- Kampen mot rasisme og norsk sjåvinisme
- Kritikk av kapitalismen — propaganda og agitasjon for sosialismen.

Å opphøye en av disse kampene til partiets strategi, eller som overordna, eller å gå inn for å svekke partiets innsats på noen av disse kampområdene, er gæernt.»

Åsmund fremma her følgende forslag til tillegg, som ble støtta av Rolf:

«Dette betyr sjølsagt ikke at det ikke vil finnes prioriteringer mellom disse sakene til enhver tid.»

Etter ønske fra et DS-medlem ble det først stemt over pkt. 3 i Rolfs forslag uten Åsmunds tilleggsforslag.

Vedtatt mot 7 stemmer.

Deretter ble Rolfs forslag pkt. 3 og Åsmunds tilleggsforslag tatt opp under ett og vedtatt mot 5 stemmer, 1 avholdende.

Stemmeforklaring fra Guttorm over Rolfs forslag, pkt. 1 og 2 (tilslutta av Svanhild, Aud, Gunnar, Solveig og Lars):

Jeg stemte avholdende fordi jeg mener punkt 1 og 2 ikke uttrykker de reelle motsigelsene i Oslopartiet.

Stemmeforklaring til Rolfs forslag fra Svanhild, Aud, Gunnar, Lars og Guttorm:

Jeg stemmer imot pkt. 3 under henvisning til min stemmegivning på pkt. 4 og 5 i Gunnars forslag, pluss at forslaget til Rolf er uegnet som forslag til taktisk plan for Oslopartiet.

Stemmeforklaring fra Solveig:

Jeg stemte mot uten Åsmunds tillegg av samme intensjoner som ovenfor. Jeg stemte avholdende med Åsmunds tillegg.

Forslag fra Gunnar:

«Dersom det skal bli mulig å følge opp intensjonene i militærprogrammet og partiplanene, må DSAU ta beredskapsarbeidet alvorlig og gjøre det til en del av sitt daglige ansvar. Det er feilaktig av et ledende organ å sette ut en oppgave til et utvalg, uten å følge opp arbeidet eller i det hele tatt søke å ta et ledende grep om det. Spesielt i denne typen arbeid kan dette bli skjebnesvangert, og det kan utvikle seg en stat i staten som kan føre til at den politiske ledelsen ikke evner å inneha den «militære» ledelsen over distriktet sitt.

(DS-ledelsens formelle holdning til gjennomføringa av partiplanen på dette området fratar DS-plenum muligheten til å fungere som et ledende organ i dette arbeidet.) Beredskapsarbeidet må ikke behandles kun som en diskusjon høsten 83. Det er en langsiktig oppgave som det ikke går an å skru av og på.

DSAU pålegges å:

- gi beredskapsarbeidet den plass i sitt daglige arbeid som militærprogrammet og partiplanene tilsier
- gi DS-plenum en mulighet til å utvikle et politisk ledende grep om beredskapsarbeidet gjennom å påbegynne beredskapsdiskusjonen snarest.»

Forslaget ble enstemmig vedtatt, med unntak av setninga som her er markert med klammer, og som ble vedtatt med 1 stemmes overvekt og et stort antall avholdende.

Forslag fra Guttorm:

«Ultravenstre er nå hovedfaren i den ideologiske utviklinga i Oslo-partiet.»

Avvist mot 4 stemmer for og et stort antall avholdende (Guttorm stemte sjøl mot forslaget.)

Forslag fra Lars:

«Sannsynleg at krigen kjem føre revolusjonen. Snarare er det i dag 1983 slik at fåren for krig er vorti større enn sidan Militærprogrammet vart forma i 1979.»

Første setning vedtatt mot 1 stemme, 2 avholdende. Andre setning vedtatt mot 1 stemme, 5 avholdende.

Stemmeforklaring fra Torill:

«Jeg stemte mot Lars' forslag ikke fordi jeg ikke kan være enig i de setningene som ble stemt over, men fordi jeg er mot at DS skal fatte slikt vedtak etter denne debatten.»

Behandlinga av kritikken av Gunnar

Vi gjengir her alle forslag som ble behandla av DS i denne saka.

Forslag fra Rolf:

«DS vedtar å trekke Gunnar tilbake fra tillitsverv i DS. Dette gjøres under henvisning til Rolfs kritikk. DS mener at Gunnar ikke har lagt fram noen tilfredsstillende sjølkritikk under behandlinga av denne kritikken i DS.»

Avvist mot 5 stemmer for, 2 avholdende.

Forslag fra Hans:

«Vedtaket om tilbaketrekking fra tillitsverv gjelder for 3 måneder.»

Vedlagt protokollen uten realitetsbehandling.

Forslag fra Rolf:

«Vi mener Rolfs kritikk i hovedsak er riktig. Gunnar må ta dette til etterretning. På bakgrunn av dette vil DS gi Gunnar en advarsel.»

Vedtatt med 2 stemmers overvekt, ingen avholdende.

Følgende forslag ble deretter vedtatt vedlagt protokollen uten realitetsbehandling:

Forslag fra Mona:

«Rolf har lagt fram en kritikk av Gunnar i tre punkter.

a. Gunnar har kjørt ut et beredskapsopplegg på formannskonferanser som støtter opp under ei politisk linje som Gunnar står på sammen med et mindretall i DS. Dette har han gjort i DS' navn uten godkjenning av noen person eller organ i DS. Det er uklart hvordan dette utkjøret har skjedd, derfor bør DSAU forsøke å klargjøre dette nærmere.

c. Gunnar har bløffa Rolf direkte for å skjule sine tidligere manøvre. At Gunnar har bløffa Rolf anses godtgjort. Gunnar har gjort sjølkritikk på dette. Grunnlaget for bløffen er

det uenigheter på. I denne omgangen tar DS denne uenigheten til etterretning. På grunnlag av dette vil DS ikke støtte Rolfs forslag om tilbaketrekking fra tillitsverv, men kritisere at Gunnar ikke i tilstrekkelig grad fulgte opp at hans innledning ble godkjent. Videre må det etter klargjøring (jfr. punkt b) gis kritikk til de/den som er ansvarlig for at formannskonferansene fikk framlagt denne innledningen som DSAUs. DS kan ikke godta at enkeltpersoner, spesielt i saker hvor de må vite at de står i mindretall, kjører ut politiske linjer i partiet uten en eller annen form for godkjenning.»

Forslag fra Åsmund:

«Rolf har lagt fram en kritikk av Gunnar. Gunnar har levert et svar der han tar sjølkritikk på enkelte punkter. Vi mener at Rolfs kritikk i hovedsak er riktig. Gunnar må ta det til etterretning. Selv om Gunnar må kritiseres, for bl.a. opportuniste på siste DS-møte, kan vi ikke akseptere at Gunnar blir trekt tilbake fra tillitsverv i distriktsstyret.»

Forslag fra Aud:

«a) DS godkjenner Gunnars sjølkritikk. b) Samtidig må det slås fast at Gunnar skulle gjort det klart på forrige DS-møte at han hadde laga ei innledning lik den som blei kritisert.»

Stemmeforklaring fra Åsmund:

«Jeg stemte mot advarsel til Gunnar, men ville ha stemt for en kritikk i tråd med Rolfs (på forhånd leverte) framstilling. Avstemningsorden gjorde det ikke mulig å få markert dette.»

Etter dette gjorde Svanhild, Aud, Gunnar, Guttorm og Lars det klart at de trakk seg fra DS og forlot møtet.

Hvorfor vi trakk oss fra DS – sensurert redegjørelse –

Denne redegjørelsen er en sensurert versjon av en redegjørelse vi har levert til DS om hvorfor vi trakk oss fra våre verv.

DS har med knapt flertall vedtatt kri-

tikk av Gunnar på tre punkter og tildelt ham en advarsel. Ett av disse punkter gjelder at han skal ha overskredet sine fullmakter ved å kjøre ut en innledning

på egen hånd uten politisk godkjenning.

Vi mener det ikke er noe grunnlag for denne kritikken og har i vår redegjørelse til DS begrunnet dette. DS-formannen har imidlertid gitt oss beskjed om at han vil nekte å trykke vår redegjørelse med mindre en del avsnitt strykes. For i det hele tatt å få fram vårt syn på de andre sakene er vi blitt tvunget til å ta ut disse avsnittene. Vi ber medlemmene merke seg dette når de leser vår redegjørelse. Redegjørelsen vil på en del punkter virke sammenhengende og dette er årsaken.

De deler av redegjørelsen som er strøket, dreier seg mye om ansvarsforhold og kompetanse mellom DS-formannen og Gunnar samt om ansvaret for politisk godkjenning av innledninger til formannskonferansene. Her har DS-formannen og Gunnar forskjellige versjoner. Vi har fått beskjed om at DSAU ikke ønsker debatt om dette, og medlemmene vil derfor være avskåret fra å ta stilling til denne delen av kritikken.

I de avsnitt som er strøket framgår videre at Gunnar var i sterk tidsnød da innledninga ble laget. Dette er det enighet om. I de strøkne avsnitt begrunnes også nærmere hvorfor ikke Gunnar sa noe om at innledningene var like på DS-møtet som behandlet UDS-innledninga.

Det er ikke mulig for oss å omarbeide redegjørelsen. For det første griper avsnittene i hverandre slik at større deler av redegjørelsen måtte skrives om. Men hovedårsaken er at *det er den fullstendige redegjørelsen inklusive de deler som er strøket som er bakgrunnen for at vi trakk oss*. Dersom redegjørelsen ble skrevet om ville det bli en *annen* redegjørelse. Til slutt vil vi si som vårt syn at vi mente og fortsatt mener vi har tatt nødvendige organisasjonsmessige hensyn i vår redegjørelse, og etter vår oppfatning kunne redegjørelsen vært trykt i sin helhet.

«5 tidligere DS-medlemmer»

Hvorfor vi trakk oss fra DS

5 DS-medlemmer trakk seg i desember 1983 fra sine verv i DS. I denne artikkelen

vil vi begrunne hvorfor vi fant det riktig å nedlegge våre verv. Det er 2 forhold som gjorde at vi trakk oss. Det ene er AKPs degenerering mot revisjonismen. Vi vil legge fram vårt syn på utviklinga av AKP i en egen artikkel (AKPs vei mot revisjonismen). Det andre og det som utløste at vi trakk oss, var en konkret sak som hendte på DS-møtet i desember 1983. Det er klart at det er sammenheng mellom disse tingene. Men det er like klart at dersom Gunnar hadde fått en korrekt behandling hadde vi ikke trukket oss fra våre verv i DS. Etter den behandlinga Gunnar fikk av flertallet i DS anså vi det nyteløst å fortsette vårt arbeid innenfor DS. Behandlinga innevarslet et klart signal om at nå skulle opposisjonen kriminaliseres. Da var grensen nådd for vårt vedkommende.

Dessverre har vi måttet lage en alt for lang redegjørelse. Dette henger sammen med at DS ikke våger å trykke de sentrale dokumenter i saken, nemlig kritikken fra DS-formannen mot Gunnar og Gunnars svar. For å få fram vår versjon, er vi derfor nødt til å gå ganske mye inn på den konkrete saksgangen. Når det gjelder vårt syn på utviklinga av partiet viser vi som nevnt til egen artikkel om dette (AKPs vei mot revisjonismen).

Bakgrunnen for saken

DS har i lang tid forsømt beredskapsarbeidet. DS har diskutert beredskap ved 3 anledninger og prestert det kunststykke at Oslo-partiets beredskapsarbeid stadig ligger nede. Fortsatt er situasjonen slik at arbeidet på dette området er delegert bort til enkeltkamerater mens DS som organ og Oslo-partiet som organisasjon ikke har tatt noe grep.

I september 1983 skulle DS avholde en formannskonferanse om beredskapsarbeid. DSAU som jo skal lede DS politisk, tok ikke noe grep om denne formannskonferansen. DS-formannen sier at han mener det var organisasjonsansvarlig som var ansvarlig for denne formannskonferansen. Organisasjonsansvarlig me-

ner på sin side at det var DS-formannen og DSAU som var ansvarlig. Denne uklarheten sier etter vår mening mye om den måten DS ledes på. DS har ikke gjort noe for å oppsummere hvordan dette rotet kunne skje.

(Her er det strøket 3 avsnitt. Her behandles kompetanse og ansvarsspørsmål bl.a. forholdet mellom DS-formannen og Gunnar. Videre behandles at Gunnar var i sterk tidsnød.)

Formålet med en innledning på en formannskonferanse er naturligvis å argumentere for at noe må skje på det området som tas opp. Akkurat som en innledning om KK argumenterer for KKS plass og en innledning om valgkamp argumenterer for betydninga av parlamentarisk arbeid.

Situasjonen var altså at 2 dager før formannskonferansen sto man uten en slik innledning. Nå hadde det seg imidlertid slik at kort tid i forveien hadde UDS ytre by holdt en formannskonferanse om beredskapsarbeid. UDS-sekretæren i ytre by hadde laget en skriftlig innledning som DS sin organisasjonssekretær hadde en kopi av. Innledninga argumenterte sterkt for at beredskapsarbeidet måtte oppprioriteres i forhold til den berøvelige tilstand på området.

Gunnar fikk denne innledninga og brukte den som innledning for Oslo-partiet. Innledninga ble endel omredigert, men innholdet er i all vesentlighet det samme.

UDS-innledninga inneholdt enkelte politiske feil

I UDS-innledninga var det noen avsnitt som ikke var politisk riktige, bl.a. kunne det gis inntrykk av at nå skulle beredskapsarbeidet prioriteres på topp, og det var også enkelte andre uheldige formuleringer. F.eks. er beredskapsarbeid satt opp mot fagforeningsarbeid på en merkelig måte. Etter vår oppfatning er det viktigste beredskapsarbeidet nå å forberede arbeiderklassen og folket på mulig-

heten for en sovjetisk okkupasjon. Etter vår oppfatning er det et svært viktig spørsmål for kommunistene i fagbevegelsen å ta opp dette i de sammenhenger hvor dette er naturlig og mulig. F.eks. er det en svært viktig oppgave i fagbevegelsen å agitere mot den reaksjonære fredsbevegelsen. Tilsvarende er det naturlig å fremme riktige linjer for freds- og svarsspørsmål i parlamentarisk sammenheng. Valgkamp er jo ikke noe man driver med uavhengig av hva partiet ellers gjør: Valgkamp er en særskilt anledning til å få fram partiets politikk i bredt omfang. Det skulle i alle fall være slik. Når dette er sagt vil vi peke på at innledninga også inneholdt mye fornuftig — særlig har vi merket oss at innledninga agiterte sterkt for at nå måtte noe begynne å skje med beredskapsarbeidet. Dette vil vi ubetinget slutte oss til. Gunnar som var møkka lei over at ikke noe ble gjort med beredskapsarbeidet, festet seg ved dette og skrev av innledninga «på vanlig måte». Dette er ikke noe ukjent fenomen i ml-bevegelsen. Gunnar, som satt oppe hele natta, brukte også de feilaktige formuleringene fra UDS-innledninga. Han burde selvfølgelig ha sett at formuleringene var feil, men han gjorde det altså ikke. Vi finner overhodet ikke noen grunn til å lage noen disiplinærsak ut av dette. Slike ting kan hende oss alle.

(Her er det strøket et avsnitt. Avsnittet tar opp de praktiske vansker og ansvaret for politisk godkjenning av innledningen.)

DS-møte om valgoppsummering og «taktisk plan»

Ca. 1 måned etter formannskonferansen var det DS-plenum-møte. Ut fra innkallinga skulle DS diskutere valgoppsummering og noe som DS-formannen hadde kalt «taktisk plan for Oslopartiet». Det viste seg imidlertid at den politiske hensikten med møtet var:

1. Få vedtatt at nå skulle alle krefter kastes inn i jakten på stortingsmandat 1985

2. Kritisere innledninga om beredskap som UDS-sekretæren i ytre by hadde laget for på den måten

3. Gå til angrep på militærprogrammet

DS-formannen sier at han på dette tidspunktet ikke visste at de 2 innledningene (UDS ytre by og Gunnars innledning) var like. Han sier at han først etter DS-møtet fikk tak i et eksemplar av Gunnars innledning. Uansett om dette er riktig, synes vi det er selsomt at en DS-formann mer enn 1 mnd. etter en formannskonferanse ikke vet hva slags innledning som er holdt. Heller ikke organisasjonsansvarlig visste dette.

Gunnar blir kritisert for opportunisme for at han ikke på DS-møtet gjorde det klart at han hadde laget en måken innledning. (Her er det strøket 2 setninger hvor det begrunnes hvorfor Gunnar ikke sa noe i DS-plenum om at innledningene var like.) Vi synes likevel dette smaker mye av etterpåklokskap. Gunnar ante ikke at beredskapsarbeid skulle opp i det hele tatt. Han trodde han skulle diskutere valgoppsummering og taktisk plan. Både han og DS for øvrig ble mildest talt overrasket over at DS-møtet ble omgjort til en svær kritikkdiskusjon av en UDS-sekretær i ytre by. DS brukte nesten en dag på dette. Det viste seg for øvrig seinere at UDS-sekretæren gjorde sjølkritikk overfor sitt UDS med hensyn til uheldige formuleringer i sin innledning.

Gunnar blir kritisert for opportunisme for ikke å ha sagt at innledningene var like, men det var også en rekke andre DS-medlemmer til stede som også kunne og burde ha sagt noe. Gunnars innledning var jo blitt lest opp på en rekke formannskonferanser ledet av hvert sitt DS-medlem som hadde fått hver sin kopi av Gunnars innledning. Hvorfor sa ikke disse noe? Hvorfor blir ikke de kritisert? Når innledninga er så hårreisende som DS-formannen tydeligvis mener, hvorfor hadde ingen av alle disse DS-medlemmene tatt kontakt med DS-formannen og DSAU og påpekt dette? Når innledningene er så like, hvorfor tok *ingen* av disse

DS-medlemmene det opp da UDS-innledninga ble diskutert i DS plenum?

Vi tror dette henger sammen med situasjonen. Man tror man kommer for å diskutere én ting, men ender opp med å diskutere noe helt annet. *Men dermed faller også mesteparten av kritikken mot Gunnar.*

Gunnar blir også kritisert for ikke å forsvare standpunktene i sin innledning, men mener DS-formannen virkelig at man skal forsvare uheldige og feilaktige formuleringer som man ikke mener?? Vi synes det tjener Gunnar til ære at han ikke forsvarte de feilaktige formuleringene i skrevet fra UDS-sekretæren.

Hvorfor diskuterte vi ikke de reelle motsigelsene?

Det har hele tiden vært og er fortsatt stor reell uenighet om beredskapsarbeidets plass. Gunnar mener det må gjøres noe alvorlig for å komme ut av dagens bedrøvelige situasjon — DS-formannen er tilhenger av «de små skritt». Hvorfor lagde ikke DS-formannen et opplegg for å få diskutert de reelle motsigelsene? Hvorfor spør han ikke oss i «opposisjonen» hva vi faktisk mener? Hvorfor må han gå omveien rundt UDS ytre by? Hvorfor spør han ikke UDS ytre by hva de faktisk mener med sine formuleringer? DS vet utmerket godt at vi 5 som nå har trukket oss overhodet ikke har vært redd for å legge fram hva vi mener. Vi har bare funnet én sannsynlig forklaring på alle disse merkverdighetene. Vi understreker at dette er noe vi *tror* det er umulig å vite hva som rører seg inne i hodet til DS-formannen.

Vår teori: At DS-formannen var ute for «å ta» UDS ytre by og spesielt UDS-formannen Reidar J. (RJ)

Vi tror at DS-formannen i hele høst har lett etter påskudd for å angripe venstre. Han mente nå å ha funnet et grunnlag for å «ta» venstre. Da var det best ikke å spørre på forhånd — kanskje venstre ikke mente disse formuleringene? Vi tror at DS-formannen mente at det var

UDS-formannen i ytre by, Reidar J. [?], som hadde laget innledninga. Det må ha vært en stor skuffelse da det viste seg at RJ ikke hadde laget denne innledninga og en enda større skuffelse da UDS-sekretæren gjorde sjølkritikk mht. uheldige formuleringer. Gleden må på den annen side ha vært stor da det ble klart at Gunnar hadde laget en maken innledning. Men så skjer det triste: Gunnar mener ikke disse formuleringene. Dette er en teori og folk får ta det for hva det er. Med vårt kjennskap til DS-formannen fra tidligere anser vi likevel ikke teorien for å være usannsynlig. Partikamper tar fra tid til annen slike merkelige former.

Advarsel: alle i venstreopposisjonen må veie sine ord på gullvekt. Folk som er enige med partiledelsen trenger det ikke. Det skapes nå et debattklima hvor venstre må veie sine ord på den fineste gullvekt. Gjør man ikke det, så får man en rett høyre fra partiledelsen. Som eksempel har vi nylig registrert at Kjersti B. [?] har opplevd akkurat dette. Hun tok i et innlegg i Klassekampen opp det meget viktige spørsmålet om hvordan arbeiderklassen og ikke småborgerskapet skulle ha makta under proletariats diktatur. Hun kom da i skade for å bruke et par uheldige formuleringer, men hovedpoenget og meningen var klar for den som orket å lese. I stedet for å gå inn på hennes poeng henger man seg opp i åpenbart uheldig formulerte setninger. Hun blir sjikanert på det groveste i «På teppet» og Pål S. [?] karakteriserer henne som venstre-revisjonistisk tilhenger av Hovden som partiet gjorde seg grundig ferdig med i 1972. (At dette oppgjøret må ha vært for grunt er en annen sak: Pål S. [?] presterer å feilsitere Stalin på dette punktet, se FFP oktober side 15, høyre spalte: Stalin: «Proletariats diktatur er klasseforbundet». Dette er en åpenbar forfalskning av Stalins standpunkt.)

Kommunisme og revisjonisme er som ild og vann

Vi 5 om nå har trukket oss fra DS, er ikke tilhengere av forsonlighet med revisjonismen. Tvert om er vi for å kalle en spade en spade og en revisjonist for en revisjonist. Og dersom det skulle vise seg at det i partiet også finnes en ultra-venstre, er vi for at man kaller det det. Men vi er samtidig for at man tar ballen og ikke mannen. Vi er for å diskutere politikk. Vi er mot den heksejakten som det nå tydeligvis legges opp til.

Noen eksempler:

- En av oss 5 satt i DSAU. Da DSAU nå i høst skulle holde formannskonferanser om prinsippprogrammet, ble det reist forslag i DSAU om at denne personen ikke kunne innlede fordi vedkommende representerte mindretallet i DS. Dette på tross av at DS plenum uttrykkelig hadde gjort vedtak om at DS-medlemmene sto fritt i programdiskusjonen.

- Et annet eksempel: 2 dager før DS-møtet i desember hvor DS-formannen ville fjerne Gunnar fra DS, ble det klart at Gunnar overhodet ikke hadde fått innkalling til møtet! Den samme DSAU-representanten tilbød seg da å levere innkallinga til Gunnar. Dette ble ikke godtatt! Vedkommende måtte ha med seg «verge» i form av en annen DSAU-representant. Formålet var å «oppta forklaring» av Gunnar fordi Gunnar var sjuk (han hadde vært sjuk i flere uker) og derfor kanskje ikke kom på DS-møtet. (Dersom Gunnar ikke hadde møtt på DS-møtet hadde saken blitt fremmet likevel!)

Det er slike «samarbeidsforhold» som gjør at vi må trekke oss fra DS.

Hvordan behandle folk som har gjort feil — om å «dra slipesteinen»

Gunnar har gjort en feil som han fortjener kritikk for, nemlig ved at han prøvde å bløffe DS-formannen ved å si at innledningene ikke var like. Dette var tossete av Gunnar og vi forsvarer ikke dette. Gunnar forklarer i sin redgjørelse at dette

var en feilreaksjon som har sammenheng med det politiske klimaet i DS. Gunnar regnet med at DS-formannen var ute for å «ta» noen og reagerte med «å sette pigga ut». Dette burde han ikke gjort og han beklager at han har benektet fakta overfor DS-formannen.

Vårt syn er at denne sjølkritikken må godtas. Vi velger å tro på Gunnar når han sier at dette var en feilreaksjon. Vi synes Gunnars forklaring er sannsynlig og troverdig fordi Gunnar ikke hadde noe å tjene på å benekte fakta. Det var jo åpenbart at innledningene var like - hvorfor skulle Gunnar nekte for det.

Det er mulig sjølkritikken kunne vært bedre formulert. Men sjølkritikken sett i sammenheng med den muntlige redegjørelsen han ga på DS-møtet, finner vi fullt tilfredsstillende. Her vil vi for øvrig minne om at Gunnar fikk innkalling dagen før DS-møtet med varsel om at DS-formannen ville ha ham fjernet. Vi synes Gunnar svarte greitt og fornuftig og syntes at saken kunne vært avsluttet med det.

DS-formannen har et annet syn på hvordan man behandler folk som gjør feil. Etter at Gunnar hadde beklaget sin feilreaksjon, var DS-formannen så langt fra fornøyd. På spørsmål fra oss hadde han tidligere i debatten uttalt at «ultra venstre er hovedproblemet i den ideologiske utviklinga i Oslopartiet». Siden han ikke ville fremme dette som et forslag selv, fremmet vi det som forslag for han, men forslaget fikk bare 5 stemmer (han selv og 4 andre). DS-formannen uttalte i den anledning at «han hatet venstre». Disse uttalelsene dannet naturlig bakgrunn da forslaget om å fjerne Gunnar skulle opp. Vårt utgangspunkt er at når folk sier de beklager en sak, velger vi i utgangspunktet å tro på vedkommende. Ikke slik med DS-formannen. I sakens anledning fant DS-formannen det for godt å komme med følgende uttalelse: «her skal vi dra slipesteinen».

I denne stemningen kom dessverre en av oss 5 i skade for å komme med et til-

rop til DS-formannen om at han var en «rotte». Vi vil gjerne understreke at vi beklager denne uttalelsen.

På tross av Gunnars sjølkritikk fremmer DS-formannen forslag om tilbake-trekking av tillitsverv. Dette syntes selv DS var for grovt og forslaget fikk bare 5 stemmer. Men deretter vedtar DS med knappst mulig flertall å slutte seg til DS-formannens kritikk og tildele Gunnar en advarsel. Dette skjedde på tross av at en rekke punkter i DS-formannens kritikk åpenbart ikke var godtgjort.

I denne situasjonen fant vi at grensen for hva som kan aksepteres var nådd og nedla våre tillitsverv.

Hva kan vi lære av dette:

1. Pratet fra ledelsen om «enhet — kritikk — enhet» er bare en frase. Sjølkritikk godtas ikke - her gjelder det «å dra slipesteinen».
2. Vi merker oss med interesse at DS ikke våger å trykke kritikken fra DS-formannen mot Gunnar og Gunnars svar. (Eventuelle sikkerhetsmessige innvendinger kan med enkelhet løses.)
3. Vedtektene er ikke fulgt. I § 4 i vedtektene heter det: «Ved disiplinære tiltak (advarsel er et disiplinært tiltak) skal det

alltid (vår uth.) gjøres merksom på retten til å anke». I vedtaket er ankeadgangen ikke tatt med og vedtaket er etter meget fast praksis i partiet *ugyldig*. Dette vil SK kunne bekrefte.

4. I stedet for å undersøke hva vi i opposisjonen mener, prøver DS-ledelsen å finne formuleringer som man kan bruke for å skape inntrykk av at man her står overfor en «venstrerevisjonistisk hovedfare». Dette er en bevisst manøver (vi tror ikke DS-ledelsen er dumme — vi tror DS-formannen vet hva han gjør) for å forsøke å få gjennom en *ny* og *revisjonistisk* linje. Eksempel på dette er at DS-formannen brukte denne saken til å agitere for at deler av militærprogrammet er «venstrerevisjonistisk».
5. Det heter i innledninga til nytt prin-

sippogram at det ikke er meningen å gjøre større politiske endringer i forhold til tidligere programmer. Vår kommentar til dette er at det *ikke er sant*. Som debatten har vist, så foreslås det endringer rundt alle de sentrale prinsippene. Alle endringene peker i én retning — i retning moderne revisjonisme. Det heter også i innledningen i programforslaget at militærprogrammet også skal gjelde i kommende 4-årsperiode.

Vi tror heller ikke dette er riktig. Såvidt vi vet blir militærprogrammet kritisert for å være «ultravenstre» på «en del punkter». Vi synes det i denne sammenheng er interessant at kapittel 3 er trukket tilbake uten annen begrunnelse enn at «det ikke lenger gjelder». Men hvorfor gjelder det ikke lenger? Er det moderne revisjonistisk? hvorfor kommer det ikke en politisk kritikk av Tron Ø for dette? Eller er det kanskje slik at deler av kap. 3 skal gjelde likevel? Vi har faktisk hørt at heller ikke Per G ...s forslag til kap. 3 har slått helt an og at Tron Ø nå har laget enda et forsøk. Kommer det en politisk kritikk av Per G ...? Programutkastets behandling av kvinnespørsmålene er trukket tilbake uten noen form for sjølkritikk. Hvorfor?

Vi sitter derfor igjen med det meget bestemte inntrykk at sjølkritikk gjelder for venstre mens partiledelsen er høyt hevet over dette.

6. Folk som setter sin lit til at programformuleringer kan redde partiet, bør snarest kvitte seg med disse ideene. Avgjørende er de politiske *standpunktene*. Det er ikke noe som tyder på at ledelsen gjør opp med sine revisjonistiske standpunkter. Det man gjør er kompromisser på *formuleringer* fordi det ikke er politisk mulig å få gjennom en revisjonistisk endring akkurat nå — når det gjelder visse saker. Et eksempel er at Tron Ø ... ikke har lansert sitt standpunkt om at arbeidskrafta en

vare under sosialismen. Denne formuleringen er ikke mulig å få gjennom nå, men hva med neste landsmøte?

7. Det går en grense for hvor lenge man orker å jobbe i et organ som mer og mer degenererer til å bli revisjonistisk. Det går en grense for hva man kan godta av slipesteinsbehandling og heksejakt. Vi føler at denne grensa nå er nådd. Uten at det kommer et oppgjør mot denne revisjonistiske linja, ser vi ikke lenger noen hensikt i å fortsette i DS. Vi har forsøkt etter beste evne å fremme kommunistiske linjer i DS. Beklageligvis må vi konstatere at slaget om DS er tapt. Vi kunne valgt å bli i DS mot å bøye nakken. Vi valgte å gå ut i oppreist stilling. Derfor trakk vi oss fra DS.
8. Til slutt vil vi understreke at vår kritikk i saka med Gunnar ikke gjelder de av DS-medlemmene som var redelige nok til å høre på hva Gunnar hadde å si og som sammen med oss stemte mot det vedtatte forslaget. Vår kritikk gjelder flertallets stemmegivning.

«5 tidligere DS-medlemmer»

Kommentar fra DSAU:

Som det går fram av redegjørelsen, er to DS-interne dokumenter holdt tilbake fra offentliggjøring fra partiet. Dette gjelder DS-formannens kritikk av Gunnar og Gunnars svar til DS-møtet på denne kritikken. Dette gjøres etter vedtak i DS. Grunnen er at begge dokumenter går detaljert inn på organisatoriske forhold i og rundt DS som DS mener det er uriktig å legge fram offentlig for partiet.

Av samme hensyn er redegjørelsen fra de fem klipt på noen punkter. Dette gjelder først og fremst at all debatt om første ledd i kritikken av Gunnar er strøket (se redegjørelsen fra DS). Det som er klart, er at innledningen om beredskapsarbeidet på formannskonferansene i september i fjor ikke var godkjent av DS, eller noe organ i DS.

Det er uenighet om hvem som har ansvaret for dette, og om Gunnar kan kritiseres for dette. Det er også uenighet om hvorvidt Gunnar hadde mandat til å skrive den innledninga som ble framlagt og hva mandatet i tilfelle be-

sto i. Materiale om dette ble ikke lagt fram for partiet av sånne hensyn som vi har nevnt. Her gis partiet dermed heller ikke mulighet til å ta stilling til hva som er riktig.

AKP(m-l)s vei mot revisjonismen

I de seinere åra og særlig i tida etter forrige landsmøte har revisjonistisk praksis og ideologi fått stadig større innflytelse i AKP. Det er dessverre ingen tegn som tyder på at denne tendensen skal snu. Revisjonistene i partiet er på offensiven — både praktisk og ideologisk. De kamera-tene som vil beholde AKP som et revolusjonært parti slåss med ryggen mot veggen.

Revisjonismen ved makta er borgerskapet ved makta

Denne oppsummeringa av Mao gjelder både makta i staten og makta i partiet. Borgerskapet vil igjen og igjen forsøke å erobre partiet innenfra, for på den måten å omdanne det til et borgerlig parti. Slik også med AKP. Internasjonalt og historisk er det ikke noe nytt at kommunistpartier utvikler seg til revisjonistpartier. Det har skjedd gang på gang, og vil sikkert skje igjen. I dag er det AKP det gjelder.

Det revisjonistiske senteret i AKP er SK. Revisjonismens styrke i dette organet kan illustreres ved å minne om at SK *enstemmig* vedtok å anbefale at Utkast til nytt prinsippprogram ble lagt til grunn for programdiskusjonen i AKP. Ikke ett SK-medlem hadde innvendinger mot å legge et revisjonistisk utkast til grunn for programdiskusjonen i partiet.

AKPs vei mot revisjonismen — noen stikkord

Mange partimedlemmer vil si at det er harde ord å si at ei revisjonistisk linje i dag er den dominerende i SK og ledelsen for Oslo-partiet. Påstander uten dekning? La oss gi noen stikkord for hvorfor vi mener analysen er riktig. (Vi vil ikke her og nå forsøke oss på en helhetlig oppsummering og kritikk. Dette har vi ikke materiale til. En slik oppsummering må komme seinere. Det er også begrenset hva vi får plass til i en FFP-artikkel.)

Programdiskusjonen har vært klaggjørende for oss. På punkt etter punkt har det vist seg at programforfatterne forsøker å endre partiets sentrale kommunistiske prinsipper. Eksempler (i stikkordsform, uprioritert og med forbehold om mulige uheldige formuleringer):

1. Revolusjonen

Revolusjonen som en offensiv væpnet handling for å slå i stykker det gamle statsapparatet mente vi tilhørte AKPs barnelærdom. Slik er det ikke lenger. På S... presterer i FFP i oktober å forsvare formuleringen «Den norske kapitalistklassen vil gripe til våpen og prøve å drukne sosialismen i blod, *dersom han trur det går.*» Si... viser til Tsjekkoslovakia i 1948 og sier at det ikke er prinsipielt utenkelig at slike situasjoner kan oppstå igjen. Det vil føre for langt her å

diskutere Tsjekkoslovakia som eksempel. Vi merker oss med interesse at S i nå mener at sosialismen ble innført i Tsjekkoslovakia i 1948. Tidligere har det vært uklart for oss hva S mente om dette. Vi merker oss også med interesse at det ikke nevnes at kommunistene hadde et par hundre tusen mann under våpen og at Den røde armé sto i landet. Eksemplet Tsjekkoslovakia er for øvrig brukt av revisjonister før og kritisert av marxister tidligere. Under Den store polemikken kritiserte Folkets Dagblad dette eksemplet sønder og sammen (25.9.1963).

2. Klassealliansen

Si sideordner arbeiderklassen og dens allierte. Vi er for en strategisk allianse, men arbeiderklassen må ubetinget ha den avgjørende makta. Problemet i andre partier og i AKP har ikke vært at arbeiderklassen har hatt for mye makt. Problemet har vært å sikre arbeiderklassens ledelse. Si vil at statsmakta skal deles mellom flere klasser. Dette er parallell til Dengs «folkets demokratiske diktatur»: arbeidere, bønder og intellektuelle deler makta på lik linje.

3. Demokratiet under sosialismen

Problemet under sosialismen er ikke å sikre ytringsfriheten og demokratiet for borgerskapet (selv om også borgere kan ha demokratiske rettigheter innfor bestemte rammer). Problemet er å sikre ytringsfriheten og demokratiet for arbeiderklassen og det arbeidende folket. For å sikre dette må borgerskapet undertrykkes som klasse. S og programutkastet er derimot for det «rene» demokrati — et demokrati for alle (med unntak av kriminelle og andre uten statsborgerlige rettigheter. Hvorfor skal ikke disse ha demokratiske rettigheter forresten — skillet går vel ikke der?)

Av interesse er det at det var utstrakte formelle rettigheter både under Stalin og Mao uten at dette på noen måte kunne forhindre kontrarevolusjon. Også i da-

gens Sovjet er det formelle rettigheter akkurat som i Dengs Kina.

4. Imperialisme og krig

Etter vår oppfatning er militærprogrammet i all hovedsak fortsatt riktig. Partiledelsen mener på sin side at militærprogrammet «på en del punkter» er «ultra-venstre». Hele poenget er såvidt vi forstår at partiledelsen mener at det (like?) godt kan tenkes at revolusjonen kommer før krigen. Programutkastet tar ikke stilling til hva som er mest sannsynlig. Dette er sløffet i forhold til 1980-programmet (se 80-programmet side 21). *Teoretisk* kan det helt klart tenkes at revolusjonen kommer først. Militærprogrammet utelukker for øvrig heller ikke at revolusjonen kan komme først. Men hva er mest sannsynlig? Etter vår oppfatning er det *åpenbart mest sannsynlig at krigen kommer først*. Vi mener det er teoretisk mulig at en konkret krig mellom supermaktene kan forhindres. (Det står for øvrig også i militærprogrammet.) *Men før eller seinere vil det komme en tredje verdenskrig mellom supermakter — dette mener vi følger av Lenins imperialismeteorii.*

Partiledelsen ser åpenbart mer optimistisk på situasjonen. (Nasjonale opprør i Øst-Europa, muslimsk opprør i sovjetisk sentral-Asia, revolusjon i den tredje verden — alt dette kan forhindre en tredje verdenskrig ifølge S i FFP/oktober, se side 18.) Er det slik? Vi mener nei. Etter vår oppfatning har faktorene for krig økt sterkere enn faktorene for revolusjon, slik at militærprogrammets konklusjoner er blitt styrket i årene 1979–1984.

Før 2. verdenskrig stilte Dimitrov som oppgave for fredskreftene å forsøke å stanse den kommende krigen. Dette lyktes ikke.

Hvilket materiale sitter SK på som tilsier at imperialismen har forandret seg? Hvilke krefter er det som skal være i stand til å oppheve de kapitalistiske produksjonsforholdene i supermaktene, konkurransen om merverdien mellom

dem, oppdelinga av verden eller den ujevne utviklinga? Så lenge disse forutsetningene består vil krigen «uunngåelig» komme som Lenin sa det. Imperialisme betyr krig!

Vi tror at en tredje verdenskrig er kommet nærmere og at det haster å få gjort noe skikkelig med beredskapsarbeidet. Partiledelsen ser åpenbart en lengre fredelig periode foran seg som det mest sannsynlige. En sak for seg er for øvrig at partiet er blitt fullstendig legalistisk og vil være svært enkelt å rulle opp ved en sovjetisk okkupasjon. Hvorfor gjøres det ikke noe med dette?

Vi merker oss for øvrig med interesse den teknikken ledelsen bruker for å markedsføre sin nye og revisjonistiske politikk. Det heter nå om oss som forsvarer militærprogrammet at vi har en strategi for folkekrig og ikke en strategi for sosialismen. Vi skal ifølge partiledelsen mene at den *eneste* veien til et sosialistisk Norge går gjennom folkekrig. Når har vi sagt det? Det vi har sagt og det vi mener er at dette er det *mest sannsynlige*. Det er interessant at dette nå er blitt et «ultra-venstre»-standpunkt. På S. 10 i FFP/oktober går faktisk lenger. Han insinuerer her at Reidar J. og «ultra-venstre» er tilhengere av kupp, og Reidar J. blir bedt om å avgrense seg mot terrorismen!

5. Partiets ledende rolle under sosialismen

Etter vår oppfatning er det bare å lure seg selv (og massene) når det nå heter at de folkevalgte organene (parlamentet?) skal ha den avgjørende makta. Folket styrer gjennom politiske partier.

Hovedproblemet er å forhindre at partiet skifter farge. På S. 10 som forkaster kulturrevolusjonære metoder vil løse dette gjennom parlamentarisk demokrati. (Se FFP side 17.) Programutkastet presterer til og med å si at partiet ikke skal ha makta over hæren. Det er tilstrekkelig med generaler som er lojale mot sosialismen. (Dette minner oss mistenkelig

om Allendes Chile. Generalene var for øvrig ikke så lojale når det kom til stykket.)

6. Klassekampen under sosialismen

Etter vår oppfatning vil hovedmotsigelsen i lang, lang tid under sosialismen normalt gå mellom proletariat og borger-skap. Det er klart at ved overgangen fra sosialismen til kommunismen hvor klassene dør bort vil dette forandre seg. Men bevare oss vel: La oss løse de første hundre årene, så får våre barnebarns barnebarns barnebarn løse de neste oppgavene.

S. 11 står derimot på teorien om produktivkreftene som det grunnleggende. En klar revisjon av Mao, ikke sant, S. 12?

Vi har videre fått et bestemt inntrykk av at S. 11 mener at produksjonsforholdene tilhører *overbygningen*. Mener virkelig S. 11 dette? Svar med begrunnelse etterlyses!

7. Kina — borgerskapet har tatt makta

Etter vår oppfatning er det uholdbart at partiet ikke har noen mening om Kina. Vår oppfatning er at revisjonismen har tatt makta i KKP. Om dette viser vi til artikler av Erik S. i KK som vi er enige i. Vi anbefaler også partimedlemmene å lese Jan M. sine siste bok om Kina.

8. Kulturrevolusjonen

Vår oppfatning er at metoden med kulturrevolusjoner er en svært viktig metode for å forhindre kontrarevolusjoner. (En kulturrevolusjon og kampanje mot byråkrati i AKP hadde forøvrig gjort seg.) S. 12 bruker som argument at kulturrevolusjonen i Kina tapte. Men det gjorde også Pariserkommunen. Var Pariserkommunen feil? Sosialismen har tapt i land etter land. Er sosialismen feil?

Vi er ikke tilhengere av firerbanden og at kulturrevolusjonen utartet. Men var det feil å forsøke? Var det riktig da Mao ved innledninga av kulturrevolusjonen sa at fienden (les borgerskapet) står midt i blant oss? På S. 13 som presterer å ikke ha noen mening om Deng, vil ikke

klare å svare på dette. Men hva mener de andre?

I programutkastet skjules at det er en objektiv lov at det vil oppstå *et nytt* og fiendtlig borgerskap som forsøker å ta makta *i partiet* og nødvendigheten av at arbeiderklassen *fortsette revolusjonen* mot dette.

9. Kvinnespørsmålene

Nok en gang har partiledelsen prestert å sende ut et håpløst syn på kvinnekampen. dette er i seg selv en viktig kritikk. Men viktigere er likevel at programutkastet gir inntrykk av at kvinneundertrykkinga vil forsvinne med innføringa av sosialismen. Vi mener det må kvinnekamp til under sosialismen. Det er ikke nok med kjøkkenmaskiner, barnehager og jobber. Kvinnespørsmålene dreier seg om makt og opprør fra kvinner. Menn vil yte motstand mot å gi fra seg makt. (Eksempel: Gaukatore-debatten). Hvordan stiller På S seg til dette?

10. Andre spørsmål

Programutkastet har tatt Bukharins standpunkt i forhold til kollektivisering av bøndene. Kollektiviseringa skal skje langsomt, veldig frivillig og med respekt for eiendomsretten. Hva er partiledelsens syn på *klassekampen på landsbygda*. Tron Ø mener visstnok at *arbeidskrafta er en vare* under sosialismen. Det er også uenighet mellom oss på en rad andre spørsmål slik som klassikerne, Komintern og mange andre saker.

Revisjonismens utvikling i AKP — noen foreløpige påstander:

Det trengs mye mer analyse og undersøkelser før spørsmålet om revisjonismens utvikling i AKP kan besvares. Vi vil her nøye oss med å legge fram noen foreløpige påstander, uprioritert, ufullstendig og med forbehold om uheldige formuleringer:

1. Den revisjonistiske utviklinga har pågått i en årrekke, men har vært vanskelig å se. *typisk for revisjonismen er at*

den gjør sitt inntog på partiets svake punkter — gradvis og skjult. Såvidt vi kan forstå må viktige inntog ha skjedd så tidlig som i 1978 og røtter må ligge ennå lenger tilbake.

2. AKP maktet aldri å foreta noen kritisk holdning til utviklinga i KKP. Etterat revisjonismen ved Deng erobret makta har AKP hatt en «vente og se»-linje. Det er blitt framskredent å ha et «ikke-standpunkt». Denne linja har gjort stor skade og har ført til at det bevisste kommunistiske elementet er blitt holdt nede, mens den spontane sosialdemokratiske og revisjonistiske påvirkninga har fått blomstre. På oss virker det som om partiledelsen har en form for «morsbinding» til KKP. Man «ser feil» i utviklinga, men følger likevel med på ferden. Interessant er det at forfatningsmessige endringer i Kina kommer igjen i utkastet til nytt prinsippprogram for AKP. (Se Erik S. i Diskusjonsbulletinen: Gjennom Den Xiao Pings briller.)

3. *Spesielle forhold i AKP* slik som den økonomiske krisa i partibedriftene på slutten av 70-tallet samt eks-DS-kampen kostet partiet mye krefter og gjorde at høyre fikk utvikle seg i fred. Det er også åpenbart at enkeltpersoner har hatt stor betydning uten at vi her vil gå nærmere inn på det.

4. Den i hovedsak vellykka proletariseringsskampanja ble aldri skikkelig fulgt opp. Kader som gikk ut i industrien fikk alt for dårlig oppfølging og hjelp. Etter hvert skjedde det en gradvis *avproletarisering* uten av partiledelsen gjorde noe skikkelig for å hindre dette.

5. På tross av mange fagre ord har det etter dette skjedd lite og ingenting i *praksis* for å bedre *klassemensetninga*. Arbeiderandelen har sunket. Den pågående vervekampanja vil neppe bedre dette. Overordna målsetting er ikke å bedre klassemensetninga. Overordna målsetning er å få inn flere folk, og da tror vi det vil gå som det har pleid å gå de seinere år. For å bedre klassemensetninga må det være begrenset inntak av

andre grupper enn arbeidere og særskilt oppfølging overfor arbeiderrekruttering.

6. Påvirkning fra *arbeideraristokratiet* har åpenbart hatt betydning.

7. Påvirkning fra *sosialimperialismen* og den *reaksjonære* fredsbevegelsen har åpenbart også hatt betydning.

8. Lavt skoleringsnivå, *manglende studier* har åpenbart hatt betydning.

9. Forfallet i partilivet og i *de leninistiske partinormene* har vært åpenbart uten at partiledelsen har evna å gripe inn.

10. Partiet har mer og mer fått preg av å være et *utvalgsparti*. Hver og en driver med sitt. Deltakelse i grunnorganisasjonen forsømmes. Tidligere hadde partiet kampanjer for å få rettet på dette «Martov-avviket». Ikke slik nå.

11. Stilen med *kritikk og sjølkritikk* forfaller. I stedet innføres stilen med å «ta» folk. Andre teknikker når standpunkter skal endres er «glidende overganger». Også borgerskapets metode med «klamme omfavnelser» benyttes. Man sier seg enig uten å være det.

12. *Masselinja* degenererer. Dette gjelder også internt. Partiet *byråkratiseres*. Antibyråkratikampanja i 1979 var en fiasko og ble for øvrig heller aldri oppsummert. Den borgerlige stilen med «sersjanter» som slikker oppover og sparker nedover styrker seg.

13. Partiet mister innflytelsen over *ungdommen*. På tross av sin unge alder «forgubbes» partiet.

14. *Partibedriftene* frigjør seg mer og mer fra partiet. Stilen med «hardt arbeid og enkelt liv» svekkes. Tendenser til et *nomenklatur* vokser fram.

15. *Grunnorganisasjonene* fratas makt og myndighet. RV, KK og andre oppgaver ledes direkte fra partikontoret og særutvalg og ikke gjennom grunnorganisasjonene og de valgte organer. Det betyr ikke lenger mye hvilke vedtak som fattes i avdelingene. Makta ligger ikke lenger der. Da er det heller ikke så viktig for såkalte ledende kamerater å møte på avdelingsmøtene. Saka er jo alt avgjort! Andre trekk ved situasjonen er at enkeltperso-

ner har veto rett overfor valgte organer.

16. RV utvikler seg mer og mer til å bli et mål i seg selv med sin egen struktur og sitt eget liv. RV viser vei! RV viser hvordan partiet holder på å bli!

Eksempel: Bjartmarlister og listesamband:

Bjartmarlistene skulle bare være en metode for å sikre RV representasjon i NRKs valgsendinger. Men etter hvert ble listene et mål i seg selv — de ble reelle. Nå i høst kom neste skritt i etappeplanen: Nå skal vi ha listesamband med SV. Når har partiet *vedtatt* dette? Og er listesamband bare et *teknisk* samarbeid? Sjølsagt oppfatter folk (med rette!) dette som en omvurdering av AKPs prinsipielle holdning til SV. Vi tror dette er første skritt i retning av mer systematiske allianser med SV. Vi tror dette er ledd i en systematisk linje for å gjøre AKP (RV) til «venstresida»s parti. For at dette skal lykkes må guarden mot SV senkes. Kritikken av fredsbevegelsen må mildnes osv.

Revisjonismen styrker seg

Revisjonismen i AKP har i lengre tid styrket sine posisjoner. Programdiskusjonene, diskusjonen om kulturrevolusjonen, degenereringa av Oslopartiet og partiledelsens utspill om listesamband med SV har vært klagjørende for å se denne revisjonistiske utviklinga. Partimedlemmer som var med rundt partistiftelsen vil huske at det nettopp var holdninga til valget og SV i 1973 som markerte noe av høydepunktet i høyreavviket den gangen og som seinere førte til at Sigurd A ble avsatt som partiformann. Nå er vi tilbake hvor vi var den gangen. I parentes: «Ultravenstre» var hovedfaren den gangen også, het det seg. Slå opp i tesene om høyreavviket og beretninga til landsmøtet i 1976 så vil man få se. Det er klart at høyreavviket i dag tar en annen *form*, men innholdet er det samme.

For kommunistiske linjer — mot revisjonistiske

Partiledelsen og DS-ledelsen kritiserer

venstreopposisjonen for å være uforsonlige og antagonistiske. Dette skal være eksempler på at vi er «venstrerevisjonister». Men er det venstrerevisjonisme å slåss mot forfallet i partiet og den revisjonistiske utviklinga? Kan man være forsonlig overfor revisjonismen? Kan man gjøre kompromisser i prinsippsspørsmål? Det er nedfelt i AKPs vedtekter at det er en plikt å slåss for kommunistiske linjer mot revisjonistiske linjer.

Når partiledelsen øyensynlig mener at sentrale kommunistiske prinsipper ikke

lenger skal gjelde *legges det ikke fram noen redegjørelse og begrunnelse for dette*. Når venstreopposisjonen kritiserer dette er vi såkalte dogmatikere og bakstreverske. Slik er logikken i AKP for tiden: Vi som forsvarer de kommunistiske prinsippene angripes som «ultravenstre» og «ultravenstre» skal være hovedproblemet i den ideologiske utviklinga i Oslo-partiet. Slik blir spørsmålene satt på hodet. Så sterkt står revisjonismen i AKP i dag at dette er mulig.

5 tidligere medlemmer av DS

Om splittelsen i DS

Av DS-formannen

På et møte i DS før jul gikk fem medlemmer av DS ut av DS. Dette skjedde etter lang tids politiske uenigheter, uenigheter som går tilbake mer enn ett års tid, til den forrige distriktsmøteperioden. Stort sett har vi vært uenige over hele fjøla: om situasjonen i partiet, om strategi, taktikk, organisasjonsspørsmål. I denne artikkelen skal jeg forsøke å gå inn på tre uenigheter som etter min mening har vært sentrale. Dette gjelder 1) uenigheten om situasjonen i partiet, 2) uenigheten om partiets strategi allment og 3) om parlamentarisk arbeid særskilt.

Om den moderne revisjonistiske trusselen mot partiet

Foran distriktsmøtet i Oslo 1982 dukka det opp uenighet i det daværende DS om vurderinga av situasjonen i partiet. Et mindretall hevda at partiet hadde utvikla seg til høyre i perioden, og at den moderne revisjonismen utgjorde en stadig økende trussel og hovedproblemet i Oslo-partiet.

Dette standpunktet ble avvist av distriktsmøtet. Etter det er det ført videre av et mindretall i det nye DS.

Dette mindretallet har endt opp med at ledelsen i DS og SK er dominert av mo-

derne revisjonisme og jobber bevisst for å gjøre partiet til et moderne revisjonistisk og sosialdemokratisk parti. Logikken i dette standpunktet er klar. Enten må revisjonistene i DS og SK slås flate. Eller så er konsekvensen splittelse.

Dette standpunktet er blankt avvist av DS.

Om den strategiske perioden vi er inne i

Partiet er inne i en strategisk periode der hovedsaka i partiets arbeid er å forberede mulighetene til sosialistisk revolusjon i Norge. Mye av uenigheten i DS har dreid seg om at vi er uenige om dette.

«Partiets strategi er folkekrig»

På distriktsmøtet 1982 ble et forslag om at hovedproblemet i Oslo-partiet er moderne revisjonisme begrunna slik:

«Hovedproblemet i Oslo-partiet er moderne revisjonistisk avvik. Ut fra vår analyse av verdenssituasjonen, at faren for krig er økende, at krigen vil komme før revolusjonen, er partiets strategi folkekrig. Det må føres en nasjonalrevolusjonær frigjøringskrig for å kaste ut okkupanten og fortsette den sosialistiske revolusjonen. Arbeidet med å forberede

partiet og folket i Norge politisk og organisatorisk på krig/folkekrig er derfor en helt sentral oppgave. Oslo-partiets arbeid med dette har omtrent vært fraværende i perioden.

Samtidig er det riktig som beretninga slår fast at Oslo-partiet er sterkt prega av sosialdemokratisk innflytelse og økonomistiske feil i mye av arbeidet sitt. Men det vil være feil å putte de forskjellige avvika i hver sin haug for å se hvem som blir størst og ut fra det hvilke avvik som er viktigst.

Avviket i arbeidet vårt med freds- og forsvarspolitikken er et avvik fra partiets strategi. Om ikke arbeidet med freds- og forsvarspolitikken blir prioritert kraftig opp vil det være en trussel mot partiets generallinje.» (Protokollutskrift fra distriktsmøtet 1982, s. 3, FFP januar 83.)

Her hevdes det at partiets strategi er folkekrig. Det er feil. Partiets nærmeste mål er sosialistisk revolusjon. I den forstand er «partiets strategi sosialistisk revolusjon». Videre hevdes det at avvik i forhold til arbeidet med freds- og forsvarspolitikken er et avvik i forhold til partiets strategi, *til forskjell fra* sosialdemokratisk innflytelse og økonomistiske avvik i partiet. Hva skal vi da si om sånne feil? Avvik fra partiets taktikk?

Forslaget, som ble satt fram av en av de fem som nå har gått ut av DS, ble avvist av distriktsmøtet.

Det var da uklart om meninga virkelig var å hevde at det nærmeste strategiske målet vårt er folkekrigen. Og det var uklart om meninga med «ei helt sentral oppgave» var *den* sentrale oppgava. Nå er det klart at dette ikke var noen tilfeldig penneglipp.

Legalt — illegalt arbeid

På det første møtet i det nye DS ble det fremma forslag om en femårsplan for at 80–90 prosent av medlemmene skulle bli hemmelige medlemmer av partiet. Da det ble innvendt at dette med den størrelsen partiet nå har, kunne skape en del trøbbel med å opprettholde et eksternt partiar-

beid, ble det hevda at viktigheten av å få dette gjennomført bare blir større jo mindre partiet blir.

Forslaget ble satt fram av en av de fem, støtta av flere av dem og avvist av DS. Dette standpunktet hevdes fortsatt i Oslo-partiet.

Beredskapsarbeidets plass i partiet

På et DS-møte i oktober starta vi opp en diskusjon om taktisk generalplan for Oslo-partiet. Som innleder hevda jeg at fordi vi var uenige om strategi, måtte diskusjonen ta en omvei om ei avklaring av hva DS mener om strategi. Dessuten påsto jeg at det fantes et venstreopportunistisk syn på strategi i DS og at det klareste uttrykket for dette synet til da var ei innledning om beredskapsarbeidets plass i partiet som var holdt på en lokal formannskonferanse i ytre by. Deretter brukte jeg mesteparten av tida til å kritisere standpunktene i denne innledningen.

Hovedstandpunktene i denne innledningen var omtrent dette:

- Partiets strategiske målsetting er kommunismen, veien dit går gjennom en sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur. (Feilen fra distriktsmøtet er retta.)
- Partiet har programfesta ei linje for nasjonal revolusjonær folkekrig som kan åpne for sosialismen. Dette er den første anledningen vi får til å gjennomføre sosialistisk revolusjon i Norge.
- Derfor må partiets arbeid legges opp i forhold til dette. Konkret betyr det en ganske annerledes prioritering av oppgavene enn det vi har i dag.
- Som eksempler på at partiet i dag i praksis gjennomfører ei gæren prioritering, nevnes omfanget av listestilling i kommunevalget, prioriteringa av kripolitikken og avsløringer av kommunale korrupsjonsskandaler.
- Innledningen konkluderer med at hovedvekta i partiets arbeid nå må legges på beredskapsarbeidet. For å få det til, må partiet lære på ambisjonene i forhold til faglige verv, parlamenta-

risk arbeid og dagskamp. «La ikke metodene bli målet for partiets arbeid.»

I debatten om dette gjorde de fem et hovedpoeng av at disse standpunktene ikke var representert i DS (på møtet i desember hevda de at de ikke fins i det hele tatt) og at hensikten her bare var å «ta» UDS-formannen i ytre by, angripe militærprogrammet og rydde grunnen for et vedtak om å hive alle krefter inn på valgkampen i -85.

Kort sagt ble de fem rasende. Det er altså grunn til å legge fram denne kritikken for Oslo-partiet.

Kritikken gjaldt følgende. Innledninga vurderer den strategiske perioden gærnt. Militærprogrammets vurdering av at det helt sikkert blir krig, er gærnt. Uansett er forslaget om at beredskapsarbeidet må være hovedsaka i partiets arbeid gærnt. Det er nært beslekta med økonomismen. Og det er ei høyre-linje i «venstre»-frakk.

Den strategiske perioden

Innledninga sier riktig at partiets strategiske mål er kommunismen. Men innledninga vurderer den strategiske perioden vi nå er inne i gærnt. Hele innledninga er gjennomsyra av den oppfatninga at partiet nå er inne i en periode der arbeidet for å forberede mulighetene til å føre en folkekrig er hovedsaka. Dette er det overordna strategiske perspektivet nå, ifølge innledninga.

Dette er gærnt, etter mi mening. Den strategiske perioden vi er inn i, er en periode der partiet jobber for å forberede mulighetene til en sosialistisk revolusjon i Norge. Dessuten må partiet ta hensyn til at det er sannsynlig at det bryter ut en ny storkrig i denne perioden og at Norge vil bli okkupert. Men det overordna strategiske perspektivet er sosialistisk revolusjon.

Militærprogrammet

«Sovjet prøver ... å utvide sin kontroll, mens USA prøver å holde på sin. Denne rivaliseringa om verdensherredømmet er

nødt til å føre til en imperialistisk omfordelingskrig, for under imperialismen er det ingen andre midler enn krig som kan løse denne typen motsigelser...»

Hvilke faktorer kan forhindre *denne* krigen? Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: «enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen.»

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første.»

Disse to sitatene er henta fra militærprogrammet. Det siste av dem er også referert hos innlederen på formannskonferansen i ytre by.

På DS-møtet sa jeg meg uenig i denne vurderinga i militærprogrammet av at utviklinga i verden i dag er nødt til å føre til en verdenskrig mellom Sovjet og USA. Det ble fluksens hevda fra mindretallet at jeg var mot *hele* militærprogrammet.

Men her er i alle fall den kritikken av militærprogrammet som jeg faktisk la fram i DS.

At rivaliseringa mellom supermaktene nå er *nødt til* å føre til verdenskrig, er gærnt. At *bare* revolusjoner i de to supermaktene kan hindre *denne* krigen, som er å si det samme, er gærnt.

Dette er teoretisk feil. Det er ikke historisk materialisme, men historisk determinisme, skjebnetru. Imperialisme fører til krig. Men det er ikke det samme som at en *konkret* krig ikke kan bli forhindra.

Mao-sitatet over er henta fra Lin Piaos beretning tl KKP's 9. kongress i 1969. Det heter seg at denne beretninga var godkjent av Mao, og jeg har ingen grunn til å tru noe annet. Mao-sitatet står i beretninga. Men den påfølgende utlegninga om at bare revolusjon i de to supermaktene kan hindre denne krigen, står ikke noe

sted hos Mao, og heller ikke i beretninga. Den er hjemmelaga.

Det som står i beretninga, er dette. Etter å ha sitert Mao, sier Lin Piao at grunnen til at det er sånn, er at det fins fire grunnleggende motsetninger i verden i dag, og at dette er nødt til å føre til revolusjoner. Deretter sier han at *hvis* imperialismen hiver verden ut i en tredje verdenskrig, vil dette *også* føre til revolusjoner.

I den grad militærprogrammets tolkning er blitt utlagt som Maos syn, så er det altså ei forvrenging av Mao.

Krigsfaren *har økt* sia militærprogrammet ble vedtatt i -79. Krigsfaren *er* økende. Krisa i den internasjonale kapitalismen har også skjerpa seg kraftig sia -79.

En revolusjonær situasjon i Norge kan komme som etterspill til en vellykka frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant. En revolusjonær situasjon i Norge kan oppstå som resultat av et sammenbrudd i den internasjonale kapitalismen, ei djup økonomisk og/eller politisk krise i Norge. Partiet må jobbe med sikte på begge muligheter.

Sannsynligheten er at det går mot en ny verdenskrig. En annen mulighet er at denne krigen ikke bryter ut. Uansett må partiet forberede seg på at det blir krig. Men det er ikke tida nå til å begynne å føre krigspolitikk, kjøre hele (eller nesten hele) partiet il illegalitet eller sette partiet på krigsfot.

Forslaget er gærnt uansett

Forslaget om at beredskapsarbeidet må bli overordna i partiets arbeid, og at for å få det til må vi trappe ned ambisjonene hva angår faglig og parlamentarisk arbeid osv., er gærnt. Dette gjelder *uansett* om «revolusjonen kommer før krigen» eller «krigen kommer før revolusjonen». To eksempler:

Det fins ei ganske sterk pro-sovjetisk strømning i fagbevegelsen, særskilt i tilitsmannssjiktet. Denne strømminga peker i retning av kapitulasjon og samar-

beid med okkupanten i tilfelle et sovjetisk overfall på Norge. Forslaget er altså å senke ambisjonene i forhold til faglige verv. Hva er meninga? Å overlate fagbevegelsen til pro-Sovjet-folka?

Stortingsrepresentasjon er viktig også med tanke på mulighetene av et sovjetisk overfall. Hva slags politiske posisjoner og innflytelse partiet har før en okkupasjon vil sjølsagt være ganske avgjørende for hvilken politisk rolle partiet klarer å spille ved en okkupasjon. Partiet må spille en ledende rolle i motstandsfronten mot okkupanten. I kraft av hva skal partiet kjempe til seg en sånn ledende posisjon?

Slektskap med økonomismen

Linja i denne innledninga er nært beslekta med økonomismen. Økonomismen går inn for at hovedvekta må legges på den økonomiske kampen. Forfatteren av innledninga går inn for at hovedvekta må legges på å forberede folkekrig. Trass i hva innledninga sjøl hevder, er felles for begge standpunkter at de overordner partiets taktikk over partiets strategi.

I innledninga heter det at avsløringer i kommunale korrupsjonsskandaler er viktig, men ikke det viktigste i dagens situasjon. Deretter kommer ei lang liste over hva som er viktigst, og som dreier seg om beredskapsarbeidet. Eksemplet viser at slektskapet med økonomismen er mer en tilfeldig. Her er det nok å vise til Lenins kritikk av si tids økonomister i «Hva må gjøres» og det han der skriver om betydninga av politiske avsløringer.

Identiteten med høyre

Slutteligen hevda jeg at det ikke var noen venstre med denne linja, men at den tvert om er ei høyre-linje. Eksempler:

— Et vilkår for sosialistisk revolusjon i norge er støtte fra fagforeningene. Det er derfor ei strategisk viktig oppgave å jobbe for å knytte fagforeningene i stadig sterkere grad til partiet, at stadig flere fagforeninger ser på partiet som sitt parti.

Problemet med mye av partiets faglige arbeid til nå har vært og er at det ikke er egna til dette. Det er for smått og snevert, reformistisk og økonomistisk.

Forslaget om å lære på ambisjonene i forhold til faglige verv og krisepolitikk er heller ikke egna til dette. Her er det identitet mellom høyre og «venstre».

— Det fins ingen parlamentarisk vei til sosialismen i Norge. Men det fins heller ingen vei til sosialismen i Norge utenom å avsløre parlamentarismen innenfra, gjennom å jobbe i Stortinget.

På møtet ble dette standpunktet innsatt over som «ei nyskaping innen mlm». Nå vil jeg ikke ha noe farskap til denne ideen. Lenin hevda at kommunistene må jobbe i parlamentariske forsamlinger og at dette var et vilkår for sosialistiske revolusjoner i vesten. Og jeg går ut fra at han med det mente at kommunistene må *slåss for å bli representert*, og ikke at det er nok å ha ei celle blant personalet i stortingsrestauranten.

I Oslo-partiet har det hele tida vært en seig høyrestrømning mot å drive valgkamp. Denne strømninga er riktignok kraftig på retrett i dag. Men forslaget om å lære på ambisjonene i forhold til parlamentarisk arbeid er her bare ei ny utgave av denne høyrestrømninga, ikledd «venstre» frakk.

— De siste åra har det også versert et åpent høyrestandpunkt i partiet som går ut på at sosialistisk revolusjon i Norge ikke er mulig. I innledninga hevdes det at den *første* muligheten vi vil få til å gjennomføre en sosialistisk revolusjon vil være etter en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant. Det står ikke *eneste*. Men innleideren ligger etter mi mening ganske tett opp til å si at den *eneste* muligheten til sosialistisk revolusjon i Norge er etter en folkekrig. Og forslaga hans kan bare rettferdiggjøres ut fra et sånt syn.

Uansett, er felles for begge syn at de fører til at *partiet ikke gjør det som trengs for å forberede mulighetene til en sosialistisk revolusjon i Norge*.

Enten vil ei sånn linje føre til at *borger-skapet* gjenoppretter sitt diktatur etter en vellykka frigjøringskrig. Eller så er meninga denne: Etter en vellykka frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant, setter seierherrene, folkehæren med kommunistpartiet i spissen, opp si regjering. Dette er i så fall et militærromantisk standpunkt.

Dette er stort sett de standpunktene jeg la fram på DS-møtet i oktober. Og etter dette kvitterte de fem med å erklære at DS-formannen nå bevisst fremmer forslag og synspunkter for å omdanne partiet til et reformistisk og revisjonistisk parti.

Er dette synet ikke-eksisterende i Oslo-partiet?

De fem ble altså ganske gjerne på denne kritikken, og nektet å ta stilling til den, under henvisning til at dette standpunktet ikke var representert i DS. Dette har ført til en hel diskusjon for seg, med temaet: fins eller fins ikke standpunktene i denne innledninga?

På møtet bedyra de fem at de ikke mente at beredskapsarbeid skal være hovedoppgava til partiet. Programdiskusjonen burde være hovedoppgava til partiet, etter deres syn. Derfor støtta de heller ikke denne «uheldige formuleringa» i innledninga, fordi den kunne oppfattes sånn.

Forfatteren av den versjonen av innledninga som er trykt i dette FFP, har seinere gjort klart at hvis han hadde hatt bedre tid på seg, ville han ikke ha brukt begrepet hovedoppgave på den måten det kan oppfattes i innledninga.

Og forfatteren av den originale innledninga har gjort en sjølkritikk for sitt underdistrikt, der han sier at han inser at formuleringa er feilaktig fordi den kan oppfattes dit hen at partiets hovedoppgave bør være beredskapsarbeidet. Og det mener han ikke. Programdiskusjonen bør være hovedoppgava, etter hans mening. (Se dette FFP.)

Dermed har alle innblanda gjort klart

at de ikke mener at beredskapsarbeidet skal være hovedoppgava til partiet i innværende planperiode. Programdiskusjonen må være hovedoppgava. Og de har gjort klart at de innser og beklager at innledninga kunne oppfattes som at beredskapsarbeid skulle være hovedoppgava.

Men det er *ikke* mulig å oppfatte innledninga sånn. Det er fullstendig umulig å oppfatte den sånn. Jeg har heller *aldri* oppfatta innledninga på den måten. Og jeg har hatt fullstendig klart for meg hva som var oppfatninga av hva som burde være partiets hovedoppgave nå, nemlig programdiskusjonen. Ettersom denne diskusjonen etter disse kameratenes mening er avgjørende for partiets være eller ikke være som kommunistisk parti, er det ganske logisk at de mener *dette* må være hovedoppgava.

Begrepet hovedoppgave er da heller ikke brukt i innledninga. Det står ikke noe sted. Hadde meninga vært å foreslå at beredskapsarbeidet skulle være hovedoppgava i *partiplanen*, ville forslagsstilleren sjølsagt også ha stilt beredskapsarbeidet opp mot de *andre* sentrale oppgavene

i *partiplanen* for tida etter kommunevalget: programdiskusjonen, KK-arbeidet, vervekampanjen. Men forslaget er ikke stilt på denne måten. Det stiller beredskapsarbeidet opp mot arbeidet i fagbevegelsen, parlamentarisk arbeid og dagskamp allment og mot arbeidet med krisepolitikken og politiske avsløringer særskilt.

Innledninga kan *bare* oppfattes som et forslag til ei *strategisk* omprioritering av partiets arbeid. Det er også sånn jeg hele tida har oppfatta den, og det er på det grunnlaget jeg har kritisert den. Og her er jeg like klok når det gjelder hva de fem tidligere DS-medlemmene mener.

I redegjørelsen sin til partiet (Hvorfor trakk vi oss fra DS) sier de fem nå at UDS-innledninga inneholdt enkelte politiske feil. Reint bortsett fra at den kunne «gi inntrykk av at nå skulle beredskapsar-

beidet prioriteres på topp», var det også «enkelte andre uheldige formuleringer». Om dette står det:

«f.eks. er beredskapsarbeidet satt opp mot fagforeningsarbeidet på en merkelig måte. Etter vår oppfatning er det viktigste beredskapsarbeidet nå å forberede arbeiderklassen og folket på muligheten for en sovjetisk okkupasjon. Etter vår oppfatning er det et svært viktig spørsmål for kommunistene i fagbevegelsen å ta opp dette i sammenhenger hvor dette er naturlig og mulig. F.eks. er det en svært viktig oppgave i fagbevegelsen å agitere mot den reaksjonære fredsbevegelsen. Tilsvarende er det naturlig å fremme riktige linjer for freds- og forsvarsspørsmål i parlamentarisk sammenheng. Valgkamp er jo ikke noe man driver med uavhengig av hva partiet ellers gjør: Valgkamp er en særskilt anledning til å få fram partiets politikk i bredt omfang. Det skulle i alle fall være slik. Når dette er sagt vil vi peke på at innledninga også inneholdt mye fornuftig. . . »

Her er jeg før jeg gjør noe mer, nødt til å gå ut og forsvare forfatteren av den originale innledninga, UDS-sekretæren i ytre by. Denne kritikken er urettferdig. I *innledninga si sier han alt det dere kritiserer han for ikke å si*, bare med færre ord: «I det parlamentariske og faglige arbeidet må det politiske beredskapsarbeidet få større plass. Dvs. at kampen for sivil beredskap, lokalforsvar styrkes. Forslag må fremmes og spres. Bevilgninger til NTA og andre pasifistiske organisasjoner møtes med velbegrunna motforslag.» Og ei anna sak: Er dette å sette beredskapsarbeidet opp mot fagforeningsarbeidet «på en merkelig måte»? Alle kan her se svart på hvitt at han ikke gjør det.

Det han derimot gjør i innledninga si, er å hevde at ei oppprioritering av beredskapsarbeidet må føre til at vi *prioriterer faglig og parlamentarisk arbeid og dagskamp ned*. Dette standpunktet *oppretholder* han også i sjølkritikken sin: «intensjonen var å få fram at partiets arbeid må baseres på analysen i militærpro-

grammet og prinsippprogrammet av 1980 om at vi lever i ei førkrigstid, og at beredskapsarbeidet må prioriteres opp, slik at all vår virksomhet tar hensyn til denne analysen. *Det vil selvsagt bety at deler av det eksterne arbeidet må prioriteres ned.*»

(Utheva her.)

Og dette klarer de fem fortsatt ikke å ta noe standpunkt til.

Kritikken gjelder altså ikke at innledningen til UDS-sekretæren kan oppfattes som at beredskapsarbeidet skal være hovedoppgava i partiplanen. Kritikken gjelder at han *oppfatter den strategiske perioden gæernt*, som at hovedsaka i partiets arbeid i den nåværende perioden er å forberede mulighetene til folkekrig. Her er jeg som sagt like klok når det gjelder hva de fem mener. Kritikken gjelder heller ikke at han setter beredskapsarbeidet opp mot f.eks. fagforeningsarbeidet på en merkelig måte. Kritikken gjelder at han *går inn for ei strategisk nedprioritering av en del sentrale kampområder for partiet*, som arbeidet i fagbevegelsen, parlamentarisk arbeid, dagskampen. Her har vi heller ikke fått vite noe mer om hva de fem mener.

Parlamentarisk kamp

Som det alt har gått fram, er vi også uenige om den prinsipielle betydninga av parlamentarisk kamp. Denne uenigheten lå under da vi delte oss i DS over forslaget om at Oslo-partiet nå skal stille seg målsetting om stortingsrepresentasjon for RV i Oslo.

Sjøl har jeg alt sagt litt om hva jeg mener. Jeg mener Lenins krav til kommunis-

tene i vesten om å jobbe i parlamentariske forsamlinger gjelder fullt ut for oss. Dette er ikke mindre viktig for oss enn for de russiske bolsjevikene. Og det er ikke mindre viktig i dag enn hva det var på Lenins tid. Tvert om. Vi står overfor et av de sterkeste parlamentariske systemene som har eksistert noe sted noen gang. Og vi er nødt til å slåss for å komme i posisjon til å bekjempe dette systemet, *innfra*.

flere av de fem har erklært seg helt uenig i dette standpunktet. I et forslag som ble forkasta på DS-møtet i oktober heter det f.eks.:

«Vi har fram til i dag sett på oppslutnad i val, som ein gradmålør på oppslutnad om revolusjonær politikk, og ikkje som eitt (av fleire?) vilkår som må oppfyllest for å gjennomføra den sosialistiske revolusjonen. *Dersom vi no slær fast at der ikkje kan gjennomførast nokon sosialistisk revolusjon utan posisjonar på Stortinget, då har vi berre ein ting å gjera: Arbeida for slike posisjonar.* I fylgje formannen si nyskapning innan mlm, so har vi oppfylt eit av dei revolusjonære vilkåra, den dagen vi vinn eitt eller fleire stortingsmandat. Då må det vel òg vera tillatt — alt for revolusjonen — å revidera dei revolusjonære programma i retning av massane sin gunst, for soleis å vinna flest mogleg for revolusjonen? Spranget frå å stilla posisjonar på Stortinget som eit vilkår for sosialistisk revolusjon i Noreg, til å stilla krav om fleirtal for den sosialistiske revolusjonen — på Stortinget — er hårfin — og kan innarbeidast ved neste korsveg.»

(Om beredskapsarbeidets plass i partiet)

Vi trykker her ei innledning som ble holdt på formannskonferanser arrangert av DS i september -83. Innledningen er lett om-

skrivi, en avskrift av ei innledning holdt på en lokal formannskonferanse i ytre by kort tid før.

Innledninga er aldri godkjent av DS eller noe organ i DS, og innholdet i den uttrykker ikke DS' mening.

DS' syn på de standpunktene som hevdnes i innledninga går fram av vedtak på DS-møte i oktober. Se protokollutskriften fra møtet i dette FFP.

Dessuten trykker vi her, etter ønske fra UDS, en sjølkritikk som forfatteren av den originale innledninga har lagt fram i underdistriktet.

Red.

Denne innledninga skal reise diskusjonen om prioriteringa av beredskapsarbeidet i og for partiet.

Hvis vi tar for oss gjeldende programmer finner vi de nødvendige analyser oppsummert, de analysene av samfunnet — nasjonalt og internasjonalt — som må være grunnlaget for taktikken vår i denne gitte situasjonen.

Militærprogrammet s. 12: «AKP(ml) har på bakgrunn av situasjonen i verden i slutten av 70-åra slått fast at vi lever i ei førkrigstid. Vi har slått fast at faren for en ny verdenskrig øker for hver dag som går. Vi har riktig påvist at den skjerpa faren for krig er et resultat av rivaliseringa mellom de imperialistiske supermaktene Sovjet og USA. Vi har påvist at den oppstigende sovjetiske sosialimperialismen gjennom ekspansjonisme, krigs- og aggresjonspolitikkk tvinger fram kravet om en nyoppdeling av verden.

Verdensutviklinga i 80-åra har bestyrka dette synet — krigsfaren øker. Lenin skreiv for mer enn 60 år sia at imperialismen fører til krig — det er riktig framleis, og må være ett av våre utgangspunkter.

Vi er inne i ei økonomisk krise som stiller store krav til partiet i kampen mot borgerskapet. Borgerskapet styrker seg ideologisk og de åpne reaksjonære strømningene titter tydeligere fram. I denne sammenhengen er det viktig å peke på pasifismen som brer seg. Den såkalt norske «venstre»-sida er prega av NTA, Fredsbevegelse, duer, Kardemomme by uten våpen. Vi må bekjempe pasifismen,

stå på med vår militærpolitiske linje og prioritere opp beredskapsarbeidet i tråd med militærprogrammet. Da kan vi kalle oss revolusjonære, da kan praksisen vår harmonere med vår strategiske målsetting.

Militærprogrammet s. 21: «Men vi er materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glatte over dette. Å skjule den faktisk krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille norske folket vergelause overfor en kommende supermaktsaggressjon. Derfor kjemper vi mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre denne krigen? Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: 'Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen'.

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.»

Dersom vi tar for oss prioriteringa av krisepolitikken i forhold til beredskapsarbeidet og ser dette i lys av militærprogrammet, er det noe som skurrer (?), s. 20:

«Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag, er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonær situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampoppgavene.»

Hva er partiets *stragetiske* målsetting? Er det å selge Klassekampen? Er det å delta i bystyret? Er det å gjøre en god jobb i dagskampen? Er det å drive beredskapsarbeid og forberede arbeiderklassen på krig? Nei!

Vårt strategiske mål er å trekke med oss arbeiderklassen og et flertall av folket i en sosialistisk revolusjon som knuser borgerskapets stat, oppretter proletariatets diktatur og endelig en gang sliter oss (etterkommer) fram til kommunismen.

for å gå videre med sosial frigjøring være lagt.»

Dette vil etter all sannsynlighet være den første anledningen vi vil få til å nå første delmål: Revolusjon og proletarietets diktatur. Skal partiets arbeid legges opp for å nå dette målet, må oppgavene prioriteres annerledes enn i dag.

Partiet må konsolideres på de strategiske måla og på analysen om at vi lever i ei førkrigstid. Uten grunnleggende forståelse for dette i partiet, vil praksisen fortsette å gli ut. Derneft må partiet organisere og utvikle medlemmene slik at partiet seinere blir i stand til å overleve og lede en folkekrig fram til en sosialistisk revolusjon. Det stiller helt andre krav til politisk og organisatorisk disiplin og praksis enn dagens.

For at det skal bli noen mening i dette må også propaganda og agitasjon gjen-speile at vi lever i ei førkrigstid — drive ideologiske forberedelser. KK bør lege mer tyngde i kritikken av Fredsbevegelsen o.a. med hue i sanda som strutser.

Mye av det arbeidet som vi skal «høste fruktene av» i framtida må gjøres og planlegges nå. Uansett om hovedmotsigelsen i Norge ikke har skifta, så må vi gjøre en del tiltak som gjør det mulig for oss å handle raskt og utnytte kontakter og kjennskap til bl.a. folk. Et område er spørsmålet om allianser i lys av en framtidig motstandsfront.

Mil.prog. s. 27: «Derfor må proletariatet utforme en virkelig *revolusjonær taktikk*, en taktikk med å mobilisere alle krefter som kan mobiliseres til å møte angriperen med militær motstand. Derfor er det til fordel for arbeiderklassen at den borgerlige hæren gjør motstand mot urettferdig invasjon.»

Hvem er det naturlig å alliere seg med? «Venstre» som er mot våpen? Nei. Hva er gærnt med arbeidere som ikke vender det andre kinnet til — uansett om de stemmer DNA eller Høyre i dag? En del av oss må aktivisere oss på områder som kanskje er uvant for de fleste, for å vinne erfaringer og kanskje ikke minst mulige

framtidige kontakter.

I det faglige og parlamentariske arbeidet må det politiske beredskapsarbeidet få større plass — styrke kampen for troverdig sivil beredskap og lokalforsvar. Forslag må reises og spres. Bevilgninger til NTA og andre pasifistiske organisasjoner må bekjempes med velbegrunna motforslag.

Vi må styrke beredskapsarbeidet. Hovedvekta av arbeidet vårt må legges på det området. Greier ikke partiet å bli som en knytt hånd her, så vil det arbeidende folket bli satt år tilbake. Dette må innebære mindre ambisjoner i fohrold til parlamentarisk jobbing, fagforeningsverv og dagskamp for øvrig. Det vil være livsfarlig om metodene ble målet for partiets arbeid.

Har vi disse selvfølgelighetene klart for oss når vi prioriterer som vi hittil har gjort? Partiets praksis har ikke svart til de oppgavene som programmene stiller. Ofte ser det ut som om mange medlemmer ikke trur at analysa vår av krigsfaren er riktig, eller de tør ikke tenke på det. Praksisen tyder på stor uklarhet og uenighet ettersom lite blir gjort internt og eksternt.

«Det er sannsynlig at verdenskrigen vil komme før revolusjonen.» Hvordan harmonerer dette med ca. 3000 navn på valglisten?? Det er også nødvendig å stille spørsmålstegn ved følgende: Vi har programfesta at vi lever i ei førkrigstid, men vi driver en praksis som virker som resultat av ei analyse som sier at utviklinga går i retning av ei djup økonomisk politisk krise som vil føre til revolusjon. Avsløringer av kommunal korrupsjon og kapitalisters kriminelle atferd er viktige, men i dagens situasjon er de ikke viktigst.

Partiet har programfesta ei linje for nasjonal-revolusjonær folkekrig som vil åpne muligheter for innføring av sosialismen. Bl.a. i Militærprogrammet, s. 29:

«Dess mer det arbeidende folket forbereder seg *før* en eventuell krig, jo sikre-

re vil det være på å kunne løse folkekri-
gens oppgave: kaste okkupanten på havet

og frigjøre landet. Da vil også grunnlaget

Beredskapsinnledninga på formanns- konferanse — en sjølkritikk

Medlemmer i UDS har påpekt en feilaktig formulering i den innledninga jeg holdt på formannskonferansen om beredskapsdiskusjonen (denne ble også utdelt til laga i UDS). Jeg finner det derfor riktig å legge fram en sjølkritikk for dette.

Først må jeg likevel få gjenta at denne innledninga var utarbeida av meg, at det var mitt syn som ble lagt fram til diskusjon. UDS har ikke gått gjennom og godkjent innledninga på forhånd. Innretninga på innledninga var imidlertid drøftet i UDS/AU — innskjerping av beredskaps- og sikkerhetsarbeidet er et viktig politisk spørsmål som partiet må konsolideres på. Den konkrete utforminga av synspunktene i den utdelte innledninga er imidlertid mitt ansvar.

Kritikken som er reist, dreier seg i hovedsak om en formulering i sluttavsnittet:

«At *hovedvekt* av vårt arbeid må legges på dette området». Det henspeiler her på beredskapsarbeidet (understrekinga her er min).

Jeg innser at dette er en feilaktig formulering fordi den kan oppfattes dithen at jeg står for et syn om at partiets hovedoppgave bør være beredskapsarbeid. Dette mener jeg ikke, og jeg tror heller

ikke at de tilstedeværende på formannskonferansen fikk dette inntrykket.

Feilen skyldes så vidt jeg kan skjønne to ting: først og fremst for unyansert tenking om beredskapsarbeidets plass i partiets arbeid, dernest slurv i gjennomlesinga.

Intensjonen var å få fram at partiets arbeid må baseres på analysen i Militærprogrammet og Prinsippprogrammet av 1980 om at vi lever i ei førkrigstid, og at beredskapsarbeidet må prioriteres opp, slik at all vår virksomhet tar hensyn til denne analysen. Det vil selvsagt bety at deler av det eksterne arbeidet må prioriteres ned.

Etter mitt syn bør hovedoppgaven for partiet *nå* være følgende:

Landsmøteforberedelser med vekt på Utkast til prinsippprogram. Dernest: Forbedring av partiets klassesammensetning, Propaganda mot supermaktenes krigsforberedelser, Klassekampen, og selvsagt en gjennomgripende diskusjon i partiet om beredskaps- og sikkerhetsarbeid i lys av Militærprogrammet og utkast til Prinsippprogram.

Med kameratslig hilsen
Petter

Kritikk av DS-formannens behandling av Gunnar

1. DS-formannen må gjøre sjølkritikk for sin antagonistiske måte å føre kamp på. Hans manglende vilje til å føre politisk kamp etter metoden enhet — kritikk — enhet har presset 5 kame-

rater ut av distriktsstyret.

2. Gunnars feil blir overdimensjonert, bl.a. ble han av DS-formannen og andre *feilaktig* gjort ansvarlig for måten innledninga ble presentert på på for-

mannskonferansene. Eventuelle feil her ligger hos enkelte DS-kamerater som leda konferansene og ikke hos Gunnar.

3. Gunnar blir kritisert for opportunisme og fraksjonisme (holde tilbake uenighet) fordi han undertegna Geirs protokolltilførsel om DS-formannen (se protokoll fra DS-møtet i oktober). Gunnar sa sjøl i debatten at han var imot at beredskap skulle være hovedoppgava til Oslopartiet og presiserte dermed sin sjølkritikk. Denne sjølkritikken var skrevet i hui og hast da Gunnar først fikk sakspapirene dagen før DS-møtet.
4. Gunnar gjorde sjølkritikk for å ha løyet for DS-formannen. Han hadde skrevet av mesteparten av UDS-sekretæren i ytre by sin innledning, også setningen om at beredskap skal være hovedoppgave. Denne innledninga hadde han fått av DS-kontakten til UDS ytre by. Ingen i DS ga uttrykk for at de

skjønnte hvorfor han nekta dette overfor DS-formannen. Det var ingen ting å vinne på å nekte dette. Gunnars forklaring om at nå prøvde DS-formannen på ny å trenere beredskapsarbeidet, lyder ikke usannsynlig.

5. DS-formannen ønsket å kaste Gunnar fra distriktsstyret. Ettersom han sjøl uttalte på DS-møtet at han hater venstre, er det ikke rart at han kjørte denne saka på en antagonistisk måte. Dette førte til at han ble kvitt hele 5 kamerater som hver på sitt felt har gjort en bra innsats for DS og Oslopartiet. De har ikke underveis fått kritikk av arbeidet sitt. Det er opp til DS-formannen og andre i DS å dokumentere det motsatte. Disse kameratene har stått for en stil med politisk kamp innad i DS, og det er et stort tap for DS at de har gått ut av DS. Jeg tar avstand fra DS-formannens metoder å bekjempe politiske motstandere på.

Solveig

DS-vedtak om kritikken av UDS ytre by

DS har behandla DSAUs kritikk av formannskonferansen i ytre by underdistrikt i august i år.

DS mener at grunnlaget for kritikken er riktig. DS mener at de metodene DSAU har lagt opp til, og som lå til grunn for kritikken, er de riktige i slike politiske debatter som må anses som del av en partikamp. Samtidig er DSAU forplikta overfor partiet til å jobbe for at to syn kommer fram, jfr. DSAUs eget opplegg for programdiskusjonen.

DS er innforstått med at det er ei utbredt oppfatning i underdistriktet, også blant folk som er uenig i synet til UDS-formannen, at det har fungert positivt og stimulerende på debatten i avdelingene at han la fram synet sitt på formannskonferansen i august. DS ser også på dette som positivt. Kritikken av UDS gjelder heller ikke dette.

DS beklager at UDS ikke har kunnet si seg enig i den kritikken som er fremma og tar uenigheten til etterretning.

Proletariatets diktatur

— en klasses diktatur eller et flerklassediktatur?

Partiformann Pål S. (PS) har gjennom diverse artikler i FFP, i diskusjonsbulletinen om prinsippprogramutkastet (PPU) og i KK gitt uttrykk for et revisjonistisk syn på proletariatets diktatur. Dette synet synes å deles av flertallet i SK. Revisjonismen består bl.a. i å hevde at det er klassealliansen mellom arbeiderklassen og småborgerskapet som skal ha makta i staten og ikke arbeiderklassen. Riktignok bruker PS velkjente formuleringer om arbeiderklassens ledende rolle når han snakker om hvordan diktaturet skal utøves. Men han presiserer ikke at arbeiderklassen må ha den avgjørende makta alene, og går dermed imot at proletariatets diktatur er *en* klasses diktatur over en annen klasse, nemlig arbeiderklassens diktatur over borgerskapet. PS går til rasende angrep på RJ når RJ snakker om *en* klasses makt under proletariatets diktatur. Han vulgariserer RJ ved å sette ham i bås med Hovden og Trotski og mener han sjøl har Lenin, Stalin og Mao med seg. Jeg synes PS er en virkelig mesterlig eklektiker, som plukker ut det som passer hans revisjonistiske syn. I det følgende vil jeg komme med en del utdrag av hva klassikerne har sagt. Jeg håper det vil få flere folk til å gå til kildene sjøl, få flere kamerater til å studere Lenins «Staten og revolusjonen» og «Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky», studere Stalin: «Spørsmål i leninismen», spesielt «om spørsmålene i leninismen» (s. 107--136 i Oktober-utgava), studere Mao: «Om nydemokratiet», Verker i utvalg, bind 2 (s. 332), Maos artikkel «De historiske lærdommene av proletariatets diktatur» og Maos dokumenter om kultur-revolusjonen.

Klassikernes syn, Lenin og Stalin

Hva var Lenins syn?

I «Staten og Revolusjonen» sier han: «Sjølve kjernen i den marxistiske statsteorien har berre dei gripe som innsier at diktaturet til ein einskild klasse er naudsynt...» (s. 49) og «Berre proletariatet kan makta å kasta over ende borgarstyret, for denne særskilde klassen lever under økonomiske eksistensvilkår som fører han for oppgåva og gjev han høve og kraft til å utføra henne. Medan borgarskapet kløyver bøndene og alle småborgargruppene og løyser dei opp, men det sveisar proletariatet saman, og samlar og organiserer det. Berre proletariatet — i kraft av den økonomiske rolla det spelar i storproduksjonen — er i stand til å vera leiara for *alle* arbeidande og utbytta menneske som borgarskapet utbytta, undertrykkjer og knuser, ofte meir og ikke mindre enn dei gjer med proletarane, men som er ute av stand til å føra ein *sjølvstendig* kamp for å gjera seg frie.

Marx nytta teorien om klassekampen på spørsmålet om staten og den sosialistiske revolusjonen. Denne teorien fører heilt sjølvsagt til at ein sannkjenner *det politiske herreveldet* til proletariatet og diktaturet deira. Det vil seia at ein sannkjenner deira udelte makt som stør seg direkte på våpenmakta til folket.» (s. 38, 39)

Tilsvarende ga Lenin uttrykk for i sin tale på den allrussiske kongressen av transportarbeidere i 1921 (gjengitt i «Spørsmål i leninismen» s. 115) Stalin kommenterer Lenins syn slik: «Dette at *en* klasse har makten, at klassen av proletarer ikke deler og ikke kan dele makten med andre klasser, vil likevel ikke si at den ikke trenger hjelp fra forbundet med de arbeidende og utbytta masser av andre klasser for å realisere sine mål. Tvert om. Denne makt, en klasses makt, kan bare befestes og gjennomføres fullt ut

gjennom en særskilt form for forbund mellom klassen av proletarer og de arbeidende masser av de småborgerlige klasser, framfor alt de arbeidende masser av bøndene...» (s. 115, 116)

Til Kamenev som var mot et slikt forbund sa Stalin (s. 117): «Slik kan bare folk tale som ikke har fattet meningen i ideen om sammenslutning, ideen om proletariatets forbund med bøndene, ideen om proletariatets *hegemoni* i dette forbundet...»

Lenin understreker et av de viktigste mål diktaturet har, nemlig å undertrykke utbytterne. Og sier om dette:

«Begrepet diktatur i vitenskapelig mening betyr ikke noe annet enn en makt som ikke er innskrenket av noe, som ikke er hemmet av noen lov, absolutt ikke av noen regler og som støtter seg umiddelbart på vold.» «Diktatur betyr — og skriv det nå bak øret en gang for alle, dere herrer kadetter — en uinnskrenket makt som støtter seg på vold og ikke på loven.» (s. 117)

Hvordan skal Lenin og Stalin tolkes?

PS lukker øya for Lenins og Stalins klare tale og kaller kritikken mot PPU for fraseradikal. Ham om det. Etter min mening kan Lenin og Stalin bare tolkes slik: Klassealliansen er helt nødvendig, men makta skal ligge hos arbeiderklassen uinnskrenka av enhver lov. Det betyr at det kommunistiske partiet, som er den høyeste form for klasseorganisering av arbeiderklassen, sjølsagt må ha en særstilling. Det betyr at om denne særstilling skal stadfestes i grunnloven eller ikke, er et *underordna* spørsmål. Historien har også vist det. I Sovjet ingen formell særstilling for partiet, mens f.eks. KKP's særstilling ble formalisert. Mente Lenin og Stalin at andre småborgerlige klasser ikke skulle ha noe å si, ikke ha noen innflytelse eller makt i det hele tatt? Jeg tolker dem ikke slik, jeg tolker dem slik at når de snakker om at makta skal være u delt

og *en* klasse, er det snakk om den *avgjørende* makta. Det kan aldri bli snakk om å dele makta slik at ikke proletariatet kan gripe inn mot en kontrarevolusjon. Det betyr at hæren sjølsagt må være under proletariatets ledelse, dvs. at det kommunistiske partiet må ha en særstilling vis å vis hæren. Det betyr at partiet har rett til (om det står i grunnloven eller ikke) gripe inn overfor deler av statsapparatet om det skulle gå i kontrarevolusjonær retning. Dette er ikke det samme som å mene at partiet til enhver tid skal diktere nasjonalforsamlinga — å påstå slikt er vulgarisering.

Det skulle også gå tydelig fram av klassikerne at staten under proletariatets diktatur ikke bare er arbeiderklassens stat. Men har noen påstått det? Poenget er at det er arbeiderklassens historiske oppgave (pga. sin økonomiske rolle som gjør den til den ledende klassen) å avskaffe utbyttinga og til slutt staten som et redskap for klasseundertrykking.

Hva mente Mao?

PS prøver å gjøre et poeng av at Mao har uttalt at diktaturet skal utøves av «arbeiderklassen og hele folket under arbeiderklassens ledelse». Betyr det at Mao ikke mente at proletariatets diktatur var et en-klasediktatur, og at han dermed har revidert Lenin og Stalin? Det er ganske pussig at PS som gjennom sine angrep på kulturrevolusjonen (igangsatt av Mao) og sin avstandtagen fra Maos syn på hva som var hovedmotsigelsen under sosialismen (nemlig motsigelsen mellom proletariat og borgerskap) plutselig framstår som en «sann maoist». Mao utviklet teorien om nydemokratiet, som en borgerlig revolusjon i den 3. verden, der den nye statsmakta ble delt mellom proletariatet og andre revolusjonære klasser under arbeiderklassens ledelse. Her følger noen utdrag fra artikkelen «Hvilken karakter har den kinesiske revolusjonen», fra Verker i utvalg, bd. 2 (Oktober utg.)

«Den kinesiske revolusjonen på dette stadiet er ikke proletarisk-sosialistisk,

men borgerlig demokratisk.» (s. 318) og «Den politiske målsettinga for denne revolusjonen er å innføre et felles diktatur av de revolusjonære klassene over imperialistene, landssvikerne og de reaksjonære...» (s. 319)

«Den nydemokratiske revolusjonen er svært forskjellig fra de demokratiske revolusjonene vi kjenner fra Europa og Amerika. Den fører ikke til borgerskaps diktatur, men til diktaturet til enhetsfronten mellom alle de revolusjonære klassene under ledelse av proletariatet. Den politiske makta til den nasjonale enhetsfronten mot Japan under motstands-krigen i dag er den anti-japanske demokratiske makta som er oppretta i baseområdene under ledelse av kommunistpartiet. *Dette er verken et borgerlig eller et proletarisk enklasediktatur. Det er det felles diktaturet til de revolusjonære klassene under proletariatets ledelse.*» (s. 319) (mine understrekninger)

I disse avsnittene sier Mao viktige saker: at den nydemokratiske revolusjonen er en *borgerlig* revolusjon der statsmakta utøves av et *klasseforbund* under proletariatets ledelse. Dette er et *fellesdiktatur* av disse klassene i motsetning til et *proletarisk enklasediktatur*. Det minner mistenkelig om PS' syn på proletariatets diktatur. Eneste forskjellen synes for meg å være at det nasjonale borgerskapet var med i klassealliansen inntil 1956 i Kina.

Mao skreiv denne artikkelen i 1939, i 1949 ble nydemokratiet innført i og med seier i revolusjonen, og i 1956 gikk Kina over i den sosialistiske fasen. Mao uttalte da (1957) at en grunnleggende motsigelse i Kina gikk mellom produktivkreftene og produksjonsforholda. I løpet av 1958–62 la han stadig mer og mer vekt på klassekampen mellom proletariat og borgerskap for utviklinga av sosialismen. I 1966 satte Mao i gang den store proletariske kulturrevolusjonen. Han satte opp veggavisen «Bombarder hovedkvarteret!» Formålet var gjennom massemobilisering å kjempe mot og knuse de personer med myndighet som hadde slått inn på den ka-

pitalistiske vei, dvs. en kamp mot utviklinga av et nytt borgerskap i partiets toppledelse. Masselinja var et prinsipp for Mao. I en artikkel (1960) oppsummerer han bl.a. i 15 punkter «De historiske lærdommene av proletariatets diktatur» (siteret fra Mao Tse-tung: «Politiske skrifter», Tema. Svensk utg. s. 253–262).

«Såvel i den sosialistiske revolusjonen som i den sosialistiske oppbyggingen er det nødvendig å holde fast ved masselinja, å djervt reise massene og utvikle massebevegelser av stort omfang. Masselinja «fra massene — til massene er grunnlinja i hele vårt partis arbeid,» (fra punkt 5) og «det er nødvendig å gjennomføre gjentagne sosialistiske skolelingsbevegelser i byene og på landsbygda» (fra punkt 6) og «Kampen for å fremme den proletære ideologien og bekjempe den borgerlige ideologien blant dem som driver med vitenskap, kultur, kunst og oppfostring, er en langvarig og bitter klassekamp. Det er nødvendig å skape store skarer av intellektuelle fra arbeiderklassen, som tjener sosialismen og som er både «røde og eksperter», det vil si, som er både politisk bevisste og yrkesmessig kompetente. Dette må skje gjennom den kulturelle revolusjonen og revolusjonær praksis i klassekampen, kampen for produksjonen og for vitenskapelige eksperimenter.» (fra punkt 9)

Når det gjaldt arbeiderklassen og partiets rolle oppsummerer han:

«Proletariatets diktatur ledes av arbeiderklassen med forbundet mellom arbeidere og bønder som grunnvoll. Det betyr at diktaturet utøves av arbeiderklassen og av folket under dets ledelse... Innenfor folkets rekke tillemper den demokratiske sentralismen. Vårt demokrati er det bredeste og går langt utover grensene for hva som er mulig i noen borgerlig stat.» (fra punkt 3) og «det er nødvendig at folkets væpnede styrker i et sosialistisk land alltid står under ledelse av proletariatets parti og under massenes oppsikt.» (fra punkt 12) og «proletariatets ledende rolle virkeliggjøres gjennom det kommunistis-

ke partiets lederskap. Systemet med partikomiteer som utøver ledelsen må gjennomføres på alle områder. Under det proletære diktaturets periode må det proletære partiet opprettholde og styrke sine nære forbindelser med proletariatet og det arbeidende folkets brede masser...» (fra punkt 15)

Støtter PS Maos oppsummering av proletariatets diktatur?

PS vil sikkert beskyldte meg for dogmatisme, fraseradikalisme og kanskje til og med for «venstrerevisjonisme», fordi jeg så flittig har sitert klassikerne for å belegge mitt syn. For meg er det ingen tvil: PS jukser med klassikerne ved å

trekke fram ting som befester hans syn om et flerklassediktatur. PS nedtoner i virkeligheten proletariatets ledende rolle og den ledende rolla til det kommunistiske partiet. Det samme gjør PPU. PS bruker også mange sitater. Men det er juks å trykke Mao til sitt bryst ved å trekke ut en setning om proletariatets diktatur og late som man har Mao på sin side. Revisjonismen skiller seg nettopp fra reformismen ved at den kliner seg opp til mlm, men at den samtidig også forvrenger sjølve innholdet og kjerna i marxismen-leninismen-Mao Tse Tungs tenkning.

DS-medlem

Partiet og grunnorganisasjonene

Dette er ikke noe forsøk på noen systematisk framstilling av partiet og dets grunnorganisasjoner. Mine erfaringer er fra noen avdelinger i Oslo samt inntrykk jeg har fått gjennom samtaler med folk fra ymse steder i landet. Ut fra dette har jeg valgt å formulere noen spissformuleringer.

Ifølge festtaler, partiprogrammer o.l. er avdelingene hjørnesteinen i partiet. Har det vært slik? Tildels. Er det slik? Nei. Hva vil det si å være hjørnestein? Summarisk vil jeg si:

1. At de viktigste diskusjonene føres i grunnorganisasjonene, og at partiets medlemmer på basis av disse diskusjonene blir i stand til å føre ut disse.
2. At avdelingene er i stand til å lede arbeidet på det området det er organisert for å lede. Eks. en faglig avdeling innad i arbeidsplass, eller en fagforening

Til punkt 1: Dette har jeg ikke så god greie på. Men mange mener at de viktigste diskusjonene reelt er tatt vekk fra avdelingene og over til konferanser, kurs, fraksjoner og KK. Jeg sjøl er ikke helt klar over hvordan opplegget skal være for å dekke folks behov. Men det jeg er

sikker på, er at klagen grunner seg på at mange er misfornøyd med diskusjonene og oppleggene for diskusjonene i avdelingene. Sjøl synes jeg lagsmøter stort sett er bønn kjedelige. Kjedelige diskusjoner om KK, 1. mai, valg etc., diskusjoner som du kunne hatt på kassett fra gang til gang, så like er de. Hvorfor greier ofte ikke lagsstyrene å legge opp til bra diskusjoner? Lagsstyrene består i regelen ikke av de dyktigste folkene i laget. Jeg har inntrykk av at avdelingsstyrene ikke blir godt nok briefet fra DS. I hvert fall har ikke jeg merket synnerlig til slik briefing. Hvis DS holder formannskonferanser, så holder i hvert fall formannen hos oss godt kjeft om dem.

Til punkt 2: At lagene/lagsstyrene greier å lede arbeidet innad i sitt område. Lagsstyrene består som jeg sa i regelen ikke av de dyktigste kameratene i laget. Ut fra dette vil det svært ofte være vanskelig å kontrollere arbeidet til partimedlemmer som har tillitsverv i fagbevegelsen eller i andre masseorganisasjoner. Hvordan skal så lagene/lagsstyrene gå til verks for å få noe grep innad i sitt eget område? Jeg mener det viktigste de kan gjøre er å legge opp til politiske diskusjoner om

de viktigste sakene innfor sitt område. Eks.: innfor min egen bransje må vi diskutere samferdselspolitikk. Men det er ikke nok at en eller annen tillitsmann i laget holder en innledning, det finnes noen vedtak og så fortsetter de tillitsvalgte å jobbe sitt løp mens laget ikke er sammen-veiset om oppgaven.

Derfor er lagsstyrene sjøl nødt til å sette seg inn i de viktigste sakene innfor sitt område. Da først er det mulig å sveise avdelingene sammen politisk. Under EEC-kampen var det såre enkelt å sveise lag og hele partiet sammen, for da hadde vi en overordna oppgave som alle jobbet med. Den politiske sammensveisingen som da skjedde var svært avgjørende for den framgangen som ml-bevegelsen hadde i de årene. Poenget mitt er at også i dag avhenger vår styrke i stor grad av om partiet og de enkelte avdelinger er politisk sammensveiset. Forskjellen fra EEC-kampen er at avdelingene i dag må jobbe med forskjellige saker. Det finnes ikke én dominerende sak.

Jeg skal sette dette på spissen: fikser ikke lagene å jobbe sammen om politiske oppgaver som berører deres område, så kan de diskutere KK-salg, verving etc. til de blir blå i trynet, og stort sett vil dette arbeidet ikke bli annet enn skippetak og kjedelige moralistiske punkter på lagsmøtene. Hvilke forutsetninger har så lage-

ne/lagsstyrene for å drive dette arbeidet? Mye dårligere enn punkt 1. slike saker står ikke på det sentrale plankartet. Eks. vurdering av den økonomiske situasjonen i Norge, borgerskapets industripolitikk osv. en sånn prioritering sentralt fra virker også inn på lokal prioritering. Hvorfor er det viktig å diskutere Oslobudsjettet, når ikke partisentralen legger opp til å diskutere statsbudsjettet.

En sak til som ikke styrker, men svekker lagenes muligheter til å lede og ta initiativ til slike diskusjoner, er den måten sentralen i dag driver dette arbeidet på. Faglig utvalg henvender seg oftest enten direkte til tillitsvalgte, faglige fraksjoner eller gjennom DS-ene. Det siste er vel og bra, hadde DS-ene gått til laga. Men de går også stort sett til fraksjoner og tillitsvalgte. RV har tatt opp industripolitikk, men det er på konferanser og gjennom sitt nett.

Vi har snakket om splittelsen i partiet mellom partiarbeid og det faglige arbeidet. Denne splittelsen er langt fra overvunnet. En viktig grunn er de sakene jeg har pekt på her.

Ledes avdelingene etter vedtektene i dag? Vi kan vinne framgang i valg i fagbevegelsen. Men vi kan samtidig tape partiorganisasjonen.

Brumle

VARSKO!

I Røde Fane nr. 7, 1980, oppsummerer Finn S. krisa i Europas ml-bevegelse. Årsakene til krisa er sammensatte og særegne fra land til land. Men visse ting går igjen i de fleste partier. Finn S. sier i sin artikkel at krisa er en høyreopportunistisk tendens som bryter med grunnleggende marxist-leninistiske prinsipper: Parlamentarismen blir løsninga — i per-feksjonert utgave. Behovet for et kom-

munistisk parti i ledelsen, for en revolusjon som styrter borgerskapets diktatur, oppretter proletariats diktatur og står i ledelsen for dette diktaturet, viskes bort. Hele leninismen, behovet for et sterkt demokratisk sentralistisk parti og erobringa av statsmakta med voldelig omveltning, avskaffes. Det er dette «oppgjøret» med leninismen som står sentralt i forfallstendensene i Vest-Europas ml-partier ved begynnelsen på 80-åra.

De politiske kampene vi hadde rundt 1980-landsmøtet dreide seg veldig mye om ex-DS-formannens fraksjonisme og

om demokratiet under sosialismen. De store angrepene på marxismen-leninismen uteble dengang selv om en del «nytenkning» og revisjon ble reist.

Men nå ser det ut til at tendensen har nådd vårt eget parti med full kraft. Tendensen kommer ikke som åpne angrep på leninismen, hvor alt det den står for forkastes. Nei, det kommer som glidende overganger, utelatelser, krigspolitikken, uklare formuleringer og noen politiske nyskapingner, f.eks. På S...s Stalin-sitat: Proletariatets diktatur er klasseforbundet.

De viktigste endringer i utkastet til nytt prinsippprogram er på sentrale områder som: kampen mot de to supermaktene og krigen, væpna revolusjon, klassegrunnlaget for proletariatets diktatur, demokratiet under sosialismen, partiets rolle under sosialismen, i det hele tatt klassekampen under sosialismen.

Ellen P... har kalt denne «tendensen (endringene) moderne revisjonisme. Det har også en rekke andre debattanter gjort. Jeg mener det er en riktig betegnelse.

Det nye og helt avgjørende er at disse standpunktene, som partiledelsen har gått i spissen for å bekjempe tidligere, nå fremmes av partiets «ledende» ideolog Tron E... og støttes aktivt av partiformann Pål S...

Det kan se ut som om det finnes et flertall i SK og i Oslo DS for de nye «linjene». Hvis det er tilfellet, er partiet på ikke så lang sikt dømt til å skifte farge. Finn S... sier på slutten av sin artikkel i Røde Fane: «Men en ting er sikkert: Om ikke ledelsen evner å forsvare, argumentere for og utbre de grunnleggende prinsippene i partiet, vil partiets dager som kommunistisk være talte». 100 ganger mer erfarne partier enn AKP har skifta farge. Til og med SUKP og KKP (?), som har bygget sosialismen i en årrekke, har skifta farge.

Dette innlegget er ment som et varsko til medlemmene i partiet. Er partiet i ferd med å bli erobra innenfra? Sett deg grundig inn i prinsippprogrammaterialet, studer klassikerne, ta pennen fatt og delta i kampen for AKPs framtid.

Stig (avdelingsformann)

Med hvilke midler skal partikampen føres?

Et UDS i Oslo blir i oktober FFP kritisert for å lede programdiskusjonen innfor sitt UDS udemokratisk (se kritikken på side 28).

I kritikken heter det: «Den politiske kampen i partiet skal føres på en åpen måte. Verken utsendinga av UDS-formannens artikkel, formannskonferansen eller opplegget for den ble gjort kjent for DS på forhånd. Sjølsagt fins det ikke noe krav om at alt et UDS foretar seg skal forhåndsgodkjennes av DS. Men dette dreier seg ikke om noen liten sak.» Her ligger tydeligvis hunden begravet for DSAU. Innledninga det refereres til er det hittil viktigste dokument i partikam-

pen for at AKP fortsatt skal være et marxist-leninist-maoistisk parti. Dette innlegget i partiprogramdiskusjonen fra Rs side slår ned på de aller viktigste moderne revisjonistiske feila i forslaget til nytt prinsippprogram.

Beskyldningene om udemokratisk behandlingsmåte er så latterlig og dårlig underbygd at det er nærliggende å tro at DSAU har vikarierende motiver med sin kritikk. Hva har UDSet gjort? De har tatt utgangspunkt i forslaget til nytt prinsipp-program. Så har UDS-formannen satt seg ned og utarbeidet en skikkelig politisk kritikk av PPU som er sendt skriftlig ut til alle avdelingene under

UDSet. Dermed har medlemmene to klart divergerende syn satt opp mot hverandre til diskusjon i skriftlig form. Denne måten å få fram to syn i debatten på, åpent for alle medlemmene, å få stilt motsigelsene så skarpt som mulig, burde jo heller være et forbilde for andre UDS-er. Demokratiet er i høyeste grad blitt ivaretatt av dette UDS-et, i hvert fall for forfatterne av prinsippprogrammet (et forelå jo skriftlig allerede før sommeren). Skulle UDS-et, for å ivareta DSUs «demokratimodell», først informert DSAU og bedt om lov til å avholde et møte på følgende måte: Lesestoff: utkast til nytt prinsippprogram for AKP(m-l), 45 sider + innleder for programmet og innleder mot programmet. Hvis DSAU har lyst til å innføre en ny organisasjonsmodell som skal begrense UDSene og avdelingenes demokratiske rettigheter så får de legge fram forslag om det på landsmøtet. Men fremdeles gjelder den demokratiske sentralismen.

Hvilke vedtak i høyere organer kan DSAU vise til som gir grunnlag for kritikk av dette UDSet?

Hva mener DSAU med å kritisere UDSet for at ikke «premissene og bakgrunnen for sjølve programutkastet samtidig ble lagt fram for formenna og medlemmene»? Utkastet til prinsippprogram har vært utgangspunkt for UDS' diskusjon. For alle som har lest dette utkastet (og det er jeg sikker på at DSAU har gjort), så inneholder det både premisser og bakgrunn i store mengder. Kjerna i kritikken fra DSAU ligger i setningen: «Men dette dreier seg ikke om noen liten sak.» Her har vi det. Det er egentlig innholdet i Rs innledning DSAU vil til livs. De vil stemple dette UDSet som udemokratisk slik at politikken som kommer derfra kan få et visst kriminelt stempel. Eller hur? Jeg advarer mot å kjøre partikampen inn i slike spor.

Min tillit til DSAU, som har vært solid, har fått en alvorlig knekk pga. dette. Vil det bli satt i verk flere slike forsøk på stempeling av dette UDSet og av R i den framtidige debatten? Jeg håper ikke det, men jeg er pessimist!

Stig (avdelingsformann)

Oslo Faglige Radio, for deg

Oslo Faglige Radio kom i gang ved påsketider -83. Heismontørenes fagforening tok på seg ansvaret for å drive i gang radioen. I dag er drifta av radioen muliggjort gjennom tilslutning av Film & Teaterteknisk og Vinmonopolets Arbeiderforening. Sammen med enkelte medlemmer i andre foreninger, har en nå ressurser ca. ½ år framover. *Hva med din forening el. klubb?* Oslo Faglige Radio har sendt ut invitasjon til ca. 70 klubber/foreninger i Oslo, for å danne en radioforening, som kan sikre radioens ekspansjon og utbredelse. Kommunistene i Oslo må reise denne saken i sine klubber eller foreninger, og aktivt ta del i utforming av radioforeninga og programmer. LO-radioen har store planer og vil bli en radio

knyttet til Arbeiderpartiet, Samvirke, OBOS, m.m.. De planlegger nå en formannskonferanse for alle klubber/foreninger i Oslo, for å trekke penger ut av de fagorganiserte. Oslo Faglige Radio er partipolitisk uavhengig. Grunnplanen i fagbevegelsen trenger å lage en radio knyttet til klassekamplinja, noe vi har bevist gjennom programmer om kampen for industriarbeidsplasser, 6-timersdagen, lik arbeidstid arbeidere/funksjonærer, krisa i byggebransjen, fagorganisert fremmedarbeider, lærlinger, YLI, internasjonal solidaritet og meldinger i fleng preger hvert program.

Ta opp saken nå!

Jan

PS: Sendetid: Onsdager kl. 18.00-18.30

